

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/77/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1721200361
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1721200361.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Jany Richterovej v právnej veci žalobkyne: U.. W. X., E.. XX.XX.XXXX, I. C. S. XX, Z., zastúpenej: Dentons Europe CS LLP, konajúca prostredníctvom Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka so sídlom na adrese Bottova 2A, Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 36 861 391, substitučne zast.: RV Legal, s.r.o., so sídlom Bottova 2A, Bratislava - mestská časť Staré Mesto proti žalovanému: U.. Z. X., E.. XX.XX.XXXX, J. I. C. S. XX, Z., zastúpenému: Kanisová & Kanis Advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Ďumbierska 3F, Bratislava, o vylúčenie žalovaného z užívania rodinného domu, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, č.k. 45C/2/2021-777 zo dňa 20.12.2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa voči žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Uznesenie Okresného súdu Pezinok č.k. 45C/2/2021-50 zo dňa 26.02.2021 zrušil. Priznal žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že uznesením súdu č. k. 45C/2/2021-50 zo dňa 26.2.2021 súd dočasne zakázal žalovanému vstupovať do rodinného domu nachádzajúceho sa na adrese C. S. XX, Z., v katastri nehnuteľností zapísaného na LV č. XXXXX, katastrálne územie Z., obec Z., F. Z., pod súpisným číslom XXXX, postavený na parcele č. XXXX/XXX. Zároveň zaviazal žalobkyňu na podanie žaloby vo veci samej o vylúčenie žalovaného z užívania rodinného domu. Uznesenie nadobudlo v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č.k. 1Co/4/2021-145 zo dňa 1.4.2021 právoplatnosť dňa 13.4.2021.

3. Žalobou doručenou súdu dňa 30.3.2021 žalobkyňa žiada, by súd určil, že žalovaný je úplne vylúčený z užívania rodinného domu, nachádzajúceho na adrese C. S. XX, XXX XX Z., v katastri nehnuteľností registrovaného na P. XXXXX, katastrálnom území Z., F.: Z., F. Z., Z. S.. Č.. XXXX, Y. na Z. Č.. XXXX/XXX.

Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, výsluchom strán sporu a svedkov a zistil nasledovné:

4. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 21.07.2022 uviedla, že trvá na všetkých skutočnostiach, ktoré doposiaľ uviedla v písomných podaniach. Žalovaný ju trestá za to, že sa chcela rozvieť a násilie, ktoré na nej pácha teraz preniesol aj na jej mamu, ktorá nemá prístup k svojmu majetku. Uviedla, že nemá prístup

k svojmu podnikaniu. Žalovaný na ňu podáva trestné oznámenia. Žalobkyňa chodí po súdoch, ale chce mať klud. Čo sa týka maloletých detí, stretnutia s otcom skôr odmietajú, snažia sa ich oddialiť. Majú z nich stres.

5. Žalovaný na pojednávaní dňa 21.07.2022 uviedol, že má za to, že skutočný dôvod prečo žalobkyňa odišla z priestorov, kde sídli ABORA s.r.o., kde dovtedy normálne vedľa seba fungovali bola skutočnosť, že žalovaný v súdnom konaní namietal nariadenie neodkladného opatrenia nevstupovať do rodinného domu, avšak v práci sa spolu stretávali. Mal za to, že žalobkyňa a jej právny zástupca vo svojich vyjadreniach klamú a prekrúcajú realitu. Akýkoľvek fyzický útok na žalobkyňu vyvrátil. Samotný syn O. na polícii uviedol, že žiadny atak na žalobkyňu zo strany žalovaného nevidel. Dôrazne sa ohradil voči psychologickému posudku, ktorý si na viacerých miestach odporuje. Údajne sa vyšetrenie detí priateľa žalobkyne vykonalo v S. X. D.. Poukázal na skutočnosť, že spoločnosť ktorá psychologický posudok vyhotovila, dlhodobo nevykazuje zisky, teda žiadnu činnosť. Táto psychologická správa sa venuje aj žalovanému, ktorý sa však s psychologičkou, ktorá správu vyhotovila, nikdy nestretol ani nerozprával. Čo sa týka dodávky elektrickej energie je pravda že 1.6.2022 kontaktoval žalobkyňu niekoľkými správami a žiadal ju, aby zabezpečila zapojenie elektrickej energie, nakoľko sa snažím ABORA dostať z ťažkostí, zachovať výrobu, udržať zamestnancov, ktorí majú deti a hypotéky. Je to však veľmi ťažké, keď žalobkyňa ako konateľka a spoločníčka sabotuje firmu a zadáva výrobu konkurencii, robí zákerné veci s cieľom ABORA s.r.o. zlikvidovať. Žalovanému zákazníci zverili dôveru a preto sa snažil dodržať dodacie termíny, udržať dobré meno firmy, nesklamať zákazníkov a preto aj napriek úmrtiu otca žalobkyne ju požiadal, aby vybavila znovuzapojenie dodávky elektrickej energie. Je pravdou, že 1.6.2022 prišiel k rodinnému domu. Dôvodom bolo, že sa chcel stretnúť s deťmi, keďže bol medzinárodný deň detí. Otvorila mu žalobkyňa. Žalovaný si vypýtal W., s ktorým sa normálne rozprával a aj ho poprosil, aby povedal maminke, nech vyjde von sa porozprávať, lebo firma nemá elektrickú energiu. Neprišiel tam, aby žalobkyňu obťažoval. Chcel sa stretnúť so synom a zároveň ho požiadal, aby zavolať maminku. K tvrdeniu, že žalobkyňa sa takýmto záležitosťiam nemohla venovať, lebo bola zdevastovaná úmrtím otca, uviedol, že ešte v ten deň ju vysmiatu stretol na zmrzline s priateľom. Žalovaný dňa 1.6.2022 volal aj právnej zástupkyňu žalobkyne, nakoľko ho žalobkyňa na ňu odkázala a vysvetlil jej situáciu. Sľúbila mu, že do pár dní mu dá vedieť a to ohľadom jeho požiadavky prepísať elektrickú energiu z p. D. na firmu. Toto však nespravili. Dňa 17.6.2022 žalobkyňa ako dedička po Z.. D. vybavila znovu odpojenie. Na čo žalovaný vybavil zapojenie už na firmu avšak 30.6.2022 žalobkyňa ako konateľka firmy požiadala o odpojenie, k čomu došlo 15.7.2022. Skutočným dôvodom ich priekov bolo, že žalobkyňa si chcela požičať služobné auto, na čo využila aj ich syna, ktorý ho o to požiadal, žalovaný mu však povedal, že auto im požičať nemôže, lebo firma ho bude potrebovať, ale ponúkol im odvoz. Žalobkyňa a jej právny zástupca tvrdia, že žalobkyňa už rok nemá prístup do priestorov firmy, čo nie je pravda, osvedčujú to fotografie, ktoré založil do spisu zo dňa 10.7.2022, kedy sa do firmy žalobkyňa dostavila so svojim priateľom a nie so svojou matkou ako tvrdila. Tú privolala až následne, keď prišiel žalovaný. Žalobkyňa sa dostala aj do motorového vozidla, o ktorom tvrdila, že doňho nemá prístup. Snažila sa prostredníctvom zámočnickej firmy vymeniť zámky na interiérových dverách. Nie je pravdou, že jej bránil vo vstupe do priestorov. Práve naopak, ona má svoju kanceláriu zamknutú, napriek tomu, že sa tam nachádza účtovníctvo a ochranné pomôcky pre zamestnancov, kt. napriek výzve nechce vydať. Dňa 1.3.2021 sa mu stalo niečo, čo nepraje nikomu. Prišiel o domov. Následne aj o deti. A teraz sa ho žalobkyňa snaží zbaviť aj živobytia. Z jeho strany nikdy nedošlo k fyzickému ani k psychickému nátlaku. Žalovaný sa vždy len bránil konaniu žalobkyne. Vždy to bola reakcia na jej činy. Žalobkyňa zmanipulovala deti. Vyberala z firmy hotovosť a to cca 35.000 eur alebo prevádzala na svoj účet. Teda ťažko sa pri takýchto výberoch dajú dosahovať zisky. Poukázal na tú skutočnosť, že ak by naozaj reálne existovalo z jeho strany akékoľvek násilie, žalobkyňa mala možnosť presťahovať sa do plne zariadeného 3 izbového bytu, kt. sa nachádza cca 400 metrov od rodinného domu. Dňa 1.3.2021 sa žalovaný ocitol bez domova, bez možnosti odísť k mame, keďže sa jednalo o obdobie pandémie so zákazom prechodu do iného okresu. Boli zatvorené hotely, hostely a žalobkyňa neváhala zabezpečiť, aby z domu musel odísť. Na otázku aké živobytie sa mu snaží žalobkyňa zničiť žalovaný uviedol, že žalobkyňa vybrala z firemného účtu peniaze napriek tomu, že on predtým do firmy vložil svoje vlastné úspory, aby si ich následne vrátil spolu s nejakou mzdou, čo však nebolo možné, keďže žalobkyňa peniaze vybrala. Na otázku z čoho reálne žije žalovaný uviedol, že sú to v prvom rade dary od brata, čo je podložené výpismi z bankového účtu, ktoré sú založené v spise v konaní o rozvod. Žalovaný sa snaží firmu postaviť na nohy, aj keď si myslí, že sa jej začne daríť, vždy do toho niečo príde, či už konanie Z.. D., Z.. D. alebo žalobkyne. Na otázku za aké obdobie žalobkyňa vybrala cca 35.000 eur žalovaný uviedol, že si nepamätá presne, mohlo to byť od 12/2020 do jesene 2021. Na otázku koľko fin. prostriedkov vložila žalobkyňa do spoločnosti pred

týmito výbermi, žalovaný uviedol, že takmer nič, ak má na mysli vklady z účtu žalobkyne v SPSP jednalo sa o vklady z úveru kt. bol spoločný a jednalo sa vlastne o jeho vklady do spoločnosti, existovala o tom dohoda so žalobkyňou. Na otázku koľko on vybral od 12/2020 do jesene 2021 žalovaný uviedol, že nevie presne. Nepamätá si. K rozvodu dokladali nejaké údaje, kompletne tabuľky o vkladoch a výberoch. Na otázku akú sumu platila firma za dodávku EE pred 1.6.2022 žalovaný uviedol, že cca 200 eur zálohové platby. 1.6.2022 zaplatil cca 700 eur. Na otázku či je pravda, že od jesene 2021 do 1.6.2022 ABORA s.r.o. neplatila platby za EE žalovaný uviedol, že áno, nakoľko nechodila faktúra, takže nemohli platiť. Neplatili z dôvodu, že faktúry boli prepísané z ABORA s.r.o. na Z.. D., ktorého v 1/2021 vyzval, že ak nesúhlasí s dojednanými podmienkami v nájomnej zmluve je prístupný dohode. Na otázku aké súkromné vozidlá používa na súkromné účely žalovaný uviedol, že nemá súkromné vozidlá, používam služobné. Na otázku či má v súčasnej dobe žalobkyňa kľúče do priestorov budovy žalovaný uviedol, že dnes ráno matka žalobkyne zničila zámok, takže prístup nemáme ani ja ani žalobkyňa. Na otázku, či včera ho mala žalovaný uviedol, že aj včera bol zničený zámok žalobkyninou matkou. Dňa 10.7.2022 im povedal, že kedykoľvek budú potrebovať prístup do priestorov v pracovných hodinách môžu prísť. Ak by matka žalobkyne potrebovala skontrolovať predmet nájmu, informoval ju, že je to možné. Na otázku, či pred dnešným ránom mal prístup do priestorov aj mimo prac. doby, žalovaný uviedol, že až do 10.7.2022 kedy sa žalobkyňa dostavila a teda mala prístup do priestorov a snažila sa vymeniť zámky mali prístup do priestorov obidvaja. Na otázku, či od 10.7.2022 mala prístup do priestorov žalovaný uviedol, že toto nevie zodpovedať, nakoľko Z.. D. vymenila zámky, potom žalovaný tam dal pôvodný, ktorý Z.. D. zničila takto sa priebežne menili zámky. Na otázku či keď vymenil zámok, odovzdal kľúč Z.. X., žalovaný uviedol, že nie, nedal, nebol na to dostatočný čas. Rieši podstatné iné veci vo firme. Na otázku prečo nemôže Z.. X. použiť firemné auto na súkromné účely žalovaný uviedol, že používa jedno služobné osobné vozidlo. P. X. ho nemohla použiť, lebo ho potrebovala od pondelka do štvrtka, kedy firma auto potrebuje. Keby ho chcela cez víkend môže ho mať kedykoľvek. Na otázku, či čítal niekedy súkromné maily žalobkyne žalovaný uviedol, že nečítal, jedine ak mu ich ukázala a našiel pri tlačiarňi vytlačené maily žalobkyne a tie sa týkali firmy, takže ich nepovažoval za súkromné. Na otázku, či umiestnil v priebehu roku 2020 do auta, kt. používala žalobkyňa sledovacie zariadenie žalovaný uviedol, že sa jednalo o firemné auto, tam umiestnil mobil, nakoľko chcel vedieť, na čo žalobkyňa firemné auto využívala, nakoľko mal podozrenie že v tom čase ho používa pre účely spoločnosti Goldfish. Mala sa nachádzať na nejakom seminári, ale tankovala v blízkosti miesta, kde Goldfish realizoval svoj projekt. Po určitom období aj žalobkyňa umiestnila mobil za účelom sledovania do jeho auta. Jeho mobil bol v jej aute asi 2-3 týždne. Jej mobil v jeho aute našli deti asi v 10/2020, nevie odkedy tam bol. Na otázku, či dal žalobkyňu niekedy fyzicky sledovať žalovaný uviedol, že nie. Ani takúto skutočnosť neuvádzal v rozvodom konaní. Na otázku, či nainštaloval v RD kamery bez vedomia žalobkyne, žalovaný uviedol, že áno nainštaloval jednu, o kt. žalobkyňa vedela a sledoval tým len svoju skriňu, svoju posteľ, nakoľko zo skrine mu neustále mizli jeho veci. Jednalo sa o otočnú kameru, ktorá snímala jeho posteľ a jeho skriňu. Žalobkyňa spala inde.

6. Na pojednávaní dňa 20.10.2022 súd oboznámil podstatný obsah rozhovoru s maloletými deťmi strán sporu vykonaný za prítomnosti kolízneho opatrovníka: deti väčšinou neboli priamo prítomné pri hádkach rodičov, boli vo svojich izbách. W. uviedol, že mu matka povedala, že jej otec privrel prsty do dverí, on sám to nevidel. Povedala mu to matka. Mala potom asi týždeň modrinu. Jednalo sa o prsty na ruke. O. bol prítomný pri incidente otca so starým otcom, pri ňaťahovaní o notebook, otec strčil do starého otca, ktorý spadol na zem. Keď boli menší, otec ich trestal aj fyzicky, ale v posledných rokoch nie až na jednu facku, ktorú dal W. za to, že odvrával. Momentálne žijú s maminou, niekedy u nich prespí aj mamin priateľ, majú sa dobre. Takto im to vyhovuje, neboli by radi, keby s nimi otec začal žiť. Boli by z toho nervózni. W. mal vzťah s otcom celkom v pohode, O. skôr taký slabší. S otcom sa stretávajú len občas, akosi o stretnutia nemajú záujem.

7. Svedkyňa B. D. na pojednávaní dňa 20.10.2022 uviedla, že medzi dcérou a zaťom došlo k nejakým nedorozumeniam, rozišli sa, došlo k rozvodovému konaniu, rieši sa BSM a rieši sa tiež užívanie rodinného domu. Desať rokov síce žili v spoločnom dome, strany sporu na hornom poschodí, ale svedkyňa sa do nich nestarala. Žili si svojim životom. Potom sa odsťahovali. Svedkyňa sa do ich vzťahu nemiešala. Dňa 25.1.2021 svedkyňa bola v práci. Okolo obeda jej volala dcéra, povedala jej, že sa odohral incident medzi žalovaným a bývalým manželom svedkyne, Z.. D., že sa pobili. Bývalý muž vraj padol na chrbát a dcéra má obavy tam so zaťom ostať, aby svedkyňa prišla. Svedkyňa sa teda k nim presťahovala. Žila s nimi 6 týždňov. Žalovaný v tej dobe spal v spálni, dcéra užívala časť rodinného domu, ktorá bola určená pre deti, teda herňu a detské izby. Svedkyňa mala veci v pracovni. Keď prišla, bolo zjavné, že deti boli vyplašené. Každý večer svedkyňu volali, aby išla k nim spať. Chceli, aby ich objímala,

najmä starší O., ktorý je veľmi citlivý, mal vyslovene psychické problémy, nevedel aj dve hodiny zaspáť. Musela ho škrabkať po chrbte, držať ho, aby sa ukludnil, aby zaspal. Žalovaný chodil domov neskoro večer. Prišiel, spravil si šalát, maximálne pozdravil deti v detských izbách a išiel do obývačky. Deti si otca veľmi nevšimli. Vždy išli za svedkyňou. Svedkyňa s nimi trávila veľa času. Po niekoľkých týždňoch, keď sa rozhodlo, že sa žalovaný musí odsťahovať, bola doma svedkyňa s dcérou, ktorá zariadila, aby deti neboli doma, aby toho neboli svedkami. Žalovaný prišiel, svedkyňi pripadal ako pološialený, nahrával svedkyňu s mobilom, nahrával si dom, mal zlý výraz v očiach. Svedkyňa tam sedela s obavou, čo sa bude diať. Žalovaný si pobral veci do igelitových vriec a odišiel. Následne sa všetko ukludnilo. Stav detí sa zlepšil, takže svedkyňa odišla domov. Podľa nej deti majú trochu obavu z otca. Vyhýbajú sa mu, nezdvíhajú mu telefón, nikde s ním nechodia. Koncom mája 2021 na pohrebe bývalého muža svedkyne jej žalovaný povedal, že od januára deti nevidel. Dcéra mala záujem o to, aby sa deti so žalovaným stretávali. Cez leto 2022 mali ísť deti so žalovaným na týždeň na dovolenku. Svedkyňa bola vtedy s nimi. Boli v strese. Nevedeli sa ani zbaliť. Chodili na toaletu, mali z toho hnačku a už na druhý deň svedkyňi volali, že od žalovaného odišli. Pri tom ako odchádzali bola aj dcéra. Na otázku, či žalobkyňa povedala svedkyňi, že má zo žalovaného strach, svedkyňa uviedla, že jej to povedala niekoľkokrát. Hneď prvý deň, keď s ňou telefonovala, jej povedala, že má strach. To som povedala aj na začiatku, že má strach. Alebo možno povedala, že má obavu, že má strach s ním bývať. Že aby prišla k nim, lebo že dcéra sa proste bojí s ním byť v tom dome. Tak preto tam vlastne išla, lebo ten strach mala, ten strach mala veľakrát. Nebolo to jedenkrát. Mala strach stále, čiže svedkyňa keď prišla do toho ich traktu, do obytnej časti a im tam nezaklopala, žalobkyňa vyletela z postele, lebo tam mala posteľ, ona vyletela, ona že: „mami ty ma plašíš. Ja sa bojím, že on ma tu napadne. Ja mám problémy, musíš mi nejak dať vedieť, keď sem vtrhneš len tak, že aby som sa neľakala.“ Mala obavy vtedy, keď si bral veci. Vtedy sa svedkyňa a žalovaná úplne obidve triasli, že čo bude, keď tam príde, že čo s nimi porobí. Svedkyňa má z neho strach, lebo je cyklistka a bojí sa chodiť po cestách, že ju dá napadnúť, pretože dal sledovať dcéru niekoľkokrát a svedkyňa má obavy, že urobí to isté voči nej, pretože on nie je veľmi dobrá osoba a so svedkyňou nikdy nemali nejaký blízky vzťah. Je totálne chladný a pre ňu je nečitateľný. Čiže svedkyňa ani nikdy nevie, ako sa voči nej zachová a to isté cítila aj dcéra, že takisto sa správal aj k nej. Čiže obavy ona mala a má aj strach z neho, vždy keď tam bol. Dcéra mala obavy z napadnutia. Svedkyňa zažila jeden incident, síce bola v tom čase s deťmi v detskej izbe, rozprávali sa a svedkyňa počula hádku, to bola asi jediná hádka, ktorá bola nimi, inak sa sebe vyhýbali maximálne, vôbec sa nerozprávali, ale zažila jeden incident a to bolo v práčovni. Dcéra chcela ísť niečo do práčovne a tam medzi dverami pravdepodobne bol zať, svedkyňa to len začula a sa tam veľmi hádali, proste dcéra, svedkyňa nevedela, či ho sotila v tých dverách, alebo či proste len chcela prejsť do práčovne, ale proste sa tam hádali kvôli tomu, či tam vstúpiť alebo nevstúpiť, alebo či mu ona bráni, alebo či on jej bráni vstupu alebo nie. To bol jediný taký väčší incident, ktorý tam zažila svedkyňa medzi nimi, ale svedkyňa bola vo vnútri, ani von nešla, zasahovala by iba v tom prípade, ak by tam bol nejaký veľký krik, inak sa do toho nemiešala. K postojom žalovaného k žalobkyňi svedkyňa uviedla, že už to čiastočne povedala, že sa vyhýbali jeden druhému. Snažili sa komunikovať čo najmenej a mali veľmi chladný vzťah a vyhýbali sa jeden druhému a pán X.X. veľmi málo času doma, prišiel večer, keď už boli všetci navečeraní, urobil si šalát, pozdravil deti a sedel v obývačke pri televízore alebo si zobral tašku a išiel na hokej, alebo za svojimi aktivitami. S deťmi netrúvil čas, svedkyňa s nimi chodila každý večer na prechádzky von, ale žalovaný, svedkyňa nevedela, či sa deti pýtali, ale nikde spolu za tých šesť týždňov neboli. Svedkyňa k udalostiam z júla 2022 ohľadom nebytového priestoru na E. X, Z. uviedla, že nebytový priestor je stolárska dielňa, ktorú vlastnila s bývalým manželom na polovičku. On tam podnikal, mal tam zamestnancov a riešil si to po svojom. Svedkyňa a manžel sa potom rozišli, teda on od nej odišiel a podnikal v tom naďalej. Ešte keď spolu bývali, roky dozadu, exmanžel svedkyňi hovoril, že dcéra by tam chcela mať svoje priestory, by tam chcela podnikať a že aj zať by tam chcel mať svoju prevádzku. Tak svedkyňa vravela, že nenamieta. Čiže exmanžel riadil stolársku dielňu, oni tam tiež mali každý svoje priestory na podnikanie s tým, že potom manžel od svedkyne odišiel. Oni tam podnikali naďalej a exmanžel keď zomrel a aj dcéra sa rozišla s manželom, došlo tam k nedorozumeniam. Čiže dcéra si musela vraj zamykať, svedkyňa to nehovorila z vlastných skúseností, len čo počula, si musela zamykať svoju kanceláriu. Proste necítila sa tam bezpečne. Vraj bývalý zať nejak mal pripomienky ale nejak zle komunikoval s jej obchodnými partnermi, takže dcéra musela z tých obchodným priestorov úplne odísť. Svedkyňa kľúče od tých priestorov nikdy nemala, ani doteraz nemá a dcéra asi mala tie kľúče. Exmanžel svedkyne tam ešte zariadil zabezpečovacie systémy, čiže alarmy na vstup. Lenže žalovaný niekedy teraz cez leto alebo na jar zmenil kódy na bezpečnostných systémoch, nemal na to oprávnenie. Svedkyňa ten kód nevedela, ale dcéra mala tam mať prístup a mala tam chodiť, vedela tie kódy a raz prišla do dielne, spustil sa alarm, išla ho vypnúť a všetko sa spustilo, okamžite prišiel bývalý zať a mali výmenu názorov. Dcéra tam chcela niečo riešiť s autami, podrobnosti

svedkyňa nevie. Dcéra jej zatelefonovala, a že svedkyňa je jediný vlastník nehnuteľnosti a svedkyňa musela zavolať políciu pretože došlo k nejakým incidentom medzi dcérou a jej bývalým manželom a svedkyňa ako vlastník nehnuteľnosti, momentálne jediný, nakoľko ešte neprebehlo dedičské konanie po bývalom manželovi, takže svedkyňa musí byť prítomná počas vyšetrovania. Policajti im povedali, že aby sa ten alarm nespúšťal, že aby svedkyňa dala vymeniť tie kľúče, keďže je vlastník, má nárok na to, aby sa do tých priestorov dostala. A tak zavolali Sherlock, vymenili zámky. Nájomná zmluva bola ukončená so žalovaným, nemal tam čo robiť, nemal tam čo podnikať. Mal to tam uzatvoriť, ukončiť, lenže on svedkyňu niekoľkokrát povedal, že on tam chce pokračovať. Dával jej návrhy na nájomné zmluvy. Ponúkal jej peniaze, ktoré jej bude platiť za prenájom, ale svedkyňa s tým nesúhlasila. Svedkyňa s ním nemá dobré vzťahy, ani s ním nikdy v živote nebude mať a nechce, aby tam on podnikal, hoci svedkyňa o dielňu neprejavuje záujem. Čiže svedkyňa so žalovanou vymenili zámky. Svedkyňa jazdila okolo na bicykli a pozerala sa, v akom je to stave, pretože sú tam aj plechové brány, svedkyňa tam dala reťaz a zámok, lenže bývalý zať si tam sám bez vedomia a súhlasu svedkyne nainštaloval kamery. Žalovaný vymenil zámok zase a toto malo trvať donekonečna. A pracovníci zo Sherlocku svedkyňu povedali, za každý nový zámok budete platiť 150 eur, zabezpečte, aby sa tam nedostal, dajte tam silikón. Tak ho tam dala a keď sa tam išla na druhý deň pozrieť, tak počula zvuky zvnútra s tým, že niekto odpíloval ten zámok, tak okamžite zavolala políciu, aby prišli, že niekto vtrhol do objektu neoprávnene a že tam vypílováva ten zámok. Tak sa jej policajti spýtali, či môžu zozadu z tej zadnej strany brány preskočiť a či môžu ísť dnu. Tak im dala na to povolenie, prišli tam k pánovi X., ktorý tam bol ešte s nejakým pánom, keď videli policajtov, tak okamžite pán X. nasadil masku na tvár a začal búchať na dvere a kričať, že Pomoc, mňa tu zamkli vo vnútri, ja sa neviem dostať odtiaľto von, oni tu vymenili zámky a že nemôžem sa odtiaľto dostať. To bola reakcia tým policajtom. Potom prešli von a potom vonku riešili celú tú situáciu s policajtm. Policajti sa nechceli k tomu nejak vyjadrovať, povedali, že to sú vzťahy medzi nájomcom a nájomným, alebo ako sa to povie. A že to si musíme my riešiť sami medzi sebou nejak, že nedošlo tam k incidentu, že tam nedošlo k nejakej bitke, že oni by toto riešili s nami a svedkyňa už od toho času proste prestala do tej dielne chodiť, prestala sledovať, pretože keď som tam raz išla, tak išiel okolo aj on, on snímal mňa s mobilom, ja som jeho snímala a to sú také napádania jeden druhého nefyzické, ale svedkyňa rezignovala a nechala ho tam s tým, že viac zámky nerieši a ani silikón tam nedávala. Žalovaný jej neplatí nájomné, nie je uzatvorená nájomná zmluva, stará nájomná zmluva je neplatná. Žalovaný tam žije, pracuje neoprávnene, obohacuje sa neoprávnene, pretože on produkuje zisky, vyrába tam nábytky, neplatí nájomné, svedkyňa nevie, či platí elektrinu. Elektrinu svedkyňa bola niekoľkokrát zrušiť. V elektrárňach ju nechcú odpojiť, pretože žalovaný im tam predložil nejakú nájomnú zmluvu na firmu, ktorá tam ani nie je. Obchádza všetky možné zákony a robí všetko pre to, aby sa nikdy z dielne nevysťahoval. Svedkyňa mu niekoľkokrát povedala: „Z., ty si mal toľko priestoru. Zober si tie tri stroje, ktoré si kúpil od toho môjho bývalého manžela a dve autá. Zožeň si nejaké iné priestory a začni podnikať, keď ťa to tak baví.“ Lenže jeho nieže to baví, on je stále v strate oficiálne, nedarí sa mu, proste to všetko, nevie sa toho zbaviť. On je inteligentný, on je vzdelaný, ale totálny teoretik. Keď mu to svedkyňa povedala, že proste nemá na podnikanie v dielni, tak povedal, že on sa toho nechce vzdať. Podniká tam ďalej, stále podniká bez súhlasu svedkyne. Žalovaný svedkyňu neplatil nikdy žiadne nájomné, ani žiadne peniaze a neplatí jej dodnes žiadne peniaze. Žiadala, aby jej odovzdal kľúče od všetkých priestorov, aby jej dal kódy zabezpečovacieho systému. Dala mu termín, dokedy jej to má odovzdať. A on až po nejakom čase odpísal, že má zdravotné problémy a že má pripravený pre ňu jeden kľúč od vchodu a chce, aby mu svedkyňa to základe toho podpísala aj dodatok. Svedkyňa nemá kľúče k priestorom. Na otázku, či bola svedkyňou akéhokoľvek násilného konania počas 10 rokov spoločného spoluzitia, kedy by útočil žalovaný na žalobkyňu, svedkyňa uviedla, že nie. A za 6 týždňov spoluzitia áno, v práci, iba to počula, nevidela to. Nevstúpila do pracovne, ale počula to, že mali konflikt, že sa tam hádali a že tam hovorili o napadnutí jeden druhého, takže počula to v práci. Potvrdila, že to považuje za násilné správanie žalovaného voči žalobkyňu a dodala, že to bol incident. Na otázku, či žalobkyňa svedkyňu pred 25.1.2021 povedala, že má strach zo žalovaného, svedkyňa uviedla, že áno, pretože už nežili spoločným životom, harmonickým vzťahom. Po ujasnení otázky svedkyňa uviedla, že predtým jej to dcéra nepovedala. Aspoň nemá o tom vedomosť, aspoň si to nepamätala, matka s dcérou sa rozprávajú o kde čom, ale to si nepamätala, že by sa ho bála nejak vtedy. Na otázku, či svedkyňa osobne sa žalovaného bála vtedy, keď chodila lepiť zámky na E. X, svedkyňa uviedla, že áno, bála sa ho. Bojí sa ho doteraz a povedala už, že má z neho obavy. Na otázku, či žalovaný svedkyňu niekedy niečo urobil, nejaké násilie, atak, čokoľvek voči svedkyňu, keď tvrdí, že sa žalovaného neustále bojí, svedkyňa uviedla, že vidí v jeho očiach takú hrozbu a neúprimnosť a chladnosť a proste nikdy nevie, čo si má o žalovanom myslieť, že je muž viacerých tvári. Na otázku, či jej niekedy ublížil, svedkyňa uviedla, že nikdy.

8. Svedok O. M. na pojednávaní dňa 20.10.2022 uviedol, že prišli do nebytových priestorov na E. X, Z., išli hore k žalobkyni a po nejakej chvíli sa išli pozrieť dole do výrobné. Tam im to Z. X.X. ukazovala a bol tam svedok, Z. Š., A. Č. W. Z. X.. Potom tam prišiel pán X.X. a zo začiatku než vytiahol telefón tak bol taký, že sa mu nepáčilo, že tam sú. Takže ich chcel vyprevať z miestnosti, prakticky asi aj z firmy a mal vtedy zvýšený hlas, bol taký, že sa mu nepáčilo, že sú tam a povedal, aby išli preč a tak išli. Pani X. išla prvá, pán Č.C. druhý, pán Š. J.retí a asi v tej emócii bolo, že pán X. strčil do p. Š., aby popohнал jeho chôdzu. Na to mu svedok povedal, že to nemusí byť a potom sa dostali do takej druhej miestnosti, kde už pán X. vytiahol telefón a začal to natáčať a zmenil aj tón hlasu aj to, že im začal všetkým vykať. Potom sa to dostalo do takej fázy, že sa dohadovali a skončili pri hlavných dverách. To bolo všetko. K opísanému fyzickému kontaktu p. X. a Š. uviedol, že sa jednalo o jediný fyzický kontakt, kedy pán X. zozadu popostrčil pána Š., do neho „žďuchl“.

9. Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok zo sociálneho zisťovania v rodine maloletých k sp.zn. 5P/172/2020 k právnej veci návrhu na rozvod a úpravu práv a povinností k maloletým deťom súd zistil, že syn W. vedel o problémoch v rodine, chce naďalej zostať bývať v dome s maminou, ocinovi by chcel ísť raz za čas. Otec začne vždy večer rozoberať veci týkajúce sa ich situácie ohľadom rozvodu a pod. Chce byť zverený mamine. S otcom a bratom si vychádza dobre. O. tiež uviedol, že chce ostať s maminou. K problémovej situácii uviedol, že rodičia sa hádajú, ale do hádok ich nezaťahujú. Záverom bolo uvedené, že deti nie sú v ohrození, avšak napätá atmosféra v rodine môže negatívne ovplyvňovať ich duševný vývoj.

10. Zo záznamu OR PZ v Pezinku zo dňa 25.01.2021 súd zistil, že sa dostavila žalobkyňa za účelom podania oznámenia o priestupku § 49 ods. 1 písm. d) proti občianskemu spolunažívaniu podľa 372/1990 zákona o priestupkoch. Z dotazníka na odhad rizika ohrozenia žalobkyňa na otázku, či viedol súčasný násilný čin k jej ublíženiu na zdraví resp. zraneniu, úrazu, ujme alebo došlo k ublíženiu na zdraví v minulosti uviedla, že nie. Na otázku, či sa cíti ohrozená ďalším násilím zo strany násilníka, či sa dopúšťa násilník násilia na deťoch, či ju násilník prenasleduje, obťažuje, uviedla, že áno. Obvodné oddelenie PZ Pezinok dňa 22.02.2021 predložilo Okresnému úradu Pezinok, Odbor všeobecnej a vnútornej správy Správu o výsledku objasňovania priestupku podľa § 60 ods. 3 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

11. Zo záznamu OO PZ Pezinok zo dňa 16.12.2021 súd zistil, že O. X. podal vysvetlenie, v ktorom uviedol, že dňa 25.01.2021 nevidel ako otec fyzicky napadol matku, videl len, že ju držal za pravú ruku, v ktorej mala telefón.

12. Uznesením Pv 248/21/1107-10 zo dňa 25.10.2021 prokurátor Okresnej prokuratúry Pezinok vo veci prečinu ublíženia na zdraví rozhodol tak, že sťažnosť poškodeného K. D., ktorú podal 04.10.2021 proti uzneseniu, ktorým bola vec prečinu ublíženia na zdraví postúpená na prejednanie priestupku, zamietol, pretože nie je dôvodná. V odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol, že v uznesení o postúpení veci bolo konštatované, že na základe výpovedí ako aj na základe znaleckého posudku nemožno jednoznačne konštatovať záver, akým spôsobom došlo k mechanizmu úrazu poškodeného, teda či Z. X. poškodeného sotil alebo či spadol následkom toho, že ťahal notebook a pri jeho povolení z rúk Z. X. stratil rovnováhu. Zo záverov znaleckého posudku MUDr. Jána Mihálíka vychádza, že zranenie, ktoré utrpel poškodený ako následok incidentu, mal na jeho zdravotný stav minimálny vplyv, nakoľko trpí dlhodobými chronickými ochoreniami, ktoré nemajú súvis so skutkom zo dňa 25.01.2021. Prokurátor v odôvodnení uznesenia konštatoval, že z podrobných výpovedí žalobkyne, žalovaného a K. D. je zrejmé, že incidentu, ktorý vyvrcholil pádom poškodeného K. D., predchádzal emotívny verbálny konflikt medzi podozrivým Z. X., jeho manželkou a poškodeným a následné naťahovanie sa o notebook. Je nesporné a nespochybniteľné, že podozrivý bol aktívnym účastníkom zápasu s poškodeným o notebook a svojím aktívnym konaním prispel k pádu poškodeného, ktorý sa pri ňom zranil. Pri posudzovaní zákonnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia mal prokurátor na zreteli ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Ďalej uviedol, že poverený príslušník v odôvodnení uznesenia o postúpení veci správne poukázal na silné emočné vypätie, ktoré predchádzalo samotnému konfliktu medzi podozrivým a poškodeným, pretože toto emočné vypätie a pretrvávajúce vzťahové a rodinné rozpory majú významný vplyv pri hodnotení zavinenia a pohnútky konania podozrivého Z. X. a kauzálne vytvárajú predpoklad na možné posúdenie jeho konania ako prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm.

d) zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších zmien a doplnkov. Záverom konštatoval, že trestné právo nie je primárne určené ako prostriedok na riešenie manželských, vzťahových a rodinných problémov.

13. Rozhodnutím Okresného úradu Pezinok, odbor všeobecnej vnútornej správy zo dňa 30.11.2022 bolo konanie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mal dopustiť Z. X. v čase 8:30 dňa 25.01.2021 v Z., na Q. C. S. XX vo vstupnej hale rodinného domu tým, že počas naťahovania sa o notebook, mal strčiť do K. D., ktorý následkom toho spadol chrbtom na zem, čím utrpel zranenia chrbtice, ktoré si vyžiadali hospitalizáciu v Univerzitnej nemocnici Bratislava, zastavené, nakoľko spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

14. Na pojednávaní dňa 28.06.2021 v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom O. X. uviedol, že sa nechce s otcom stretávať, nemá s ním dobrý vzťah, ich vzťah sa zle vyvíjal od malička, jemu ani bratovi sa otec nevenoval. Keď vidí, že mu volá otec, cíti nepohodu, nechce sa s ním ani rozprávať. W. X. na pojednávaní uviedol, že by chcel bývať s maminou, ale chce sa stretávať aj s otcom.

15. Strany sporu sú spoluvlastníkmi rodinného domu v zaniknutom ale doposiaľ právoplatne nevyporiadanom bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, preto súd na posúdenie veci aplikoval ustanovenie § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

16. V prípade sporu o vylúčenie z užívania ide o stret dvoch subjektívnych práv; vlastníckeho práva a práva na pokojný, zdravý život a zdravie. Občiansky zákonník v ustanovení § 146 ods.2 uprednostňuje ochranu práva na pokojný, zdravý život a zdravie; dôvodom je, aby vlastník (bezpodielový spoluvlastník) zasahujúci druhému bezpodielovému spoluvlastníkovi do jeho práv, v takomto konaní pokračovať nemohol. Konanie má charakter domáceho násillia je totiž stavom protiprávnym a nežiaducim. Uvedenej konkurencii subjektívnych práv a vylúčeniu z užívania nehnuteľnosti však zodpovedajú pomerne prísne hmotnoprávne podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne; vylúčenie bezpodielového spoluvlastníka z užívania spoločnej veci je krajným riešením.

17. Na pojednávaní konanom dňa 20.10.2022 súd odročil pojednávanie za účelom verejného vyhlásenia rozsudku na 15.11.2022. Dňa 14.11.2022 doručil žalovaný do spisu vyjadrenie, v ktorom okrem iného uviedol, že žalobkyňa sa spolu s deťmi odsťahovala na A. a teda predmetný dom neužíva, preto neexistuje žiaden dôvod, pre ktorý by žalovaný nemohol do domu vstupovať. Na pojednávaní dňa 15.11.2022 súd zrušil uznesenie, ktorým vyhlásil dokazovanie za skončené, keďže vyvstala potreba ďalšieho dokazovania. Právny zástupca žalobkyne poprel, že by sa žalobkyňa odsťahovala na A.T. natrvalo, o úmysle žalobkyne odísť na dlhšiu dobu do zahraničia na predchádzajúcom pojednávaní nemal vedomosť, bližšie sa k dĺžke pobytu žalobkyne v zahraničí nevedel vyjadriť. Uviedol, že k situácii by sa presne vedela vyjadriť žalobkyňa.

18. Vo vyjadrení doručenom súdu dňa 18.11.2022 žalobkyňa potvrdila, že sa aktuálne s deťmi zdržiavajú v zahraničí, na ostrove A., kde deti navštevujú miestnu školu. Poprela, že by sa zo spoločného domu odsťahovala, jedná sa o dočasný pobyt v zahraničí pripomínajúci dlhšiu dovolenku. Keďže sa nejedná o trvalý pobyt v zahraničí, nepovažovala túto skutočnosť za relevantnú pre konanie.

19. Dňa 18.10.2022 podala žalobkyňa na Školu pre mimoriadne nadané deti a Gymnázium Žiadosť o povolenie štúdia v zahraničí zo dňa 05.10.2022 pre oboch maloletých synov.

20. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 20.12.2022 k pobytu v zahraničí uviedla, že momentálne sa zdržiava doma, a to do 7.1. (2023, pozn. súdu), kedy odlieta na A.. Pobyt v zahraničí plánuje s prestávkami do konca júna (2023, pozn. súdu). Prídu najbližšie 3. februára, lebo starší syn ide na lyžiarsky, potom na začiatku marca a cez šibačku. Na A. odletela s deťmi 21.10.(2022, pozn. súdu). Pobyt v zahraničí začala plánovať po tých všetkých tlakoch, po lete, kedy žalobkyňi zomrel otec a po tom, čo žalovaný obsadil budovu (nebytové priestory na E. X, Z., pozn. súdu) a žalobkyňa stratila úplne prístup k podnikaniu, k svojim priestorom a žalovaný začal dávať trestné oznámenia na žalobkyňu a jej mamu. Celé sa to už tak vyhrotilo, že už na to žalobkyňa nemá síl. Žalovaný na ňu neustále vyvíja tlak, sporí sa o výšku výživného, o všetko. Všetko napáda, všade dáva odvolania, všetko mu vždy zamietnu, ale pre žalobkyňu je to extrémny stres a tlak. Nevidela iné východisko ako odísť od toho celého preč.

21. Z odpovedí žalobkyne na otázky svojho právneho zástupcu súd zistil, že pobyt na A. po 30.6.2023 neplánuje predĺžiť. Deti sú vypýtané zo školy do konca júna, ani deti tam nechcú byť dlhšie, je to vyslovene ako reset ich všetkých, má to na synov dobrý vplyv, lebo oni sa cez COVID aj cez rozvod zasekli, teraz ich to vracia ako keby späť k životu, začali robiť športy, čo nerobili dva roky a aj mladší syn bol v škole teraz dva dni na futbalovom zápase, vrátil sa k futbalu. Hlavný dôvod cesty bola situácia s bývalým manželom, ten tlak zo všetkých strán aj to, že chodí voľne na pozemok, že im zobral nábytok z terasy, že žalobkyňa je v permanentnom strese, že kedy sa žalovaný objaví pred domom, čo bude chcieť. Stále jej vypisuje maily. Tlačí na ňu cez deti. Z odpovedí žalobkyne na otázky právneho zástupcu žalovaného súd zistil, že žalobkyňa nepovedala žalovanému, že s deťmi odchádza na A. na skoro rok, lebo by na ňu robil tlaky, by jej cestu zamedzil akýmkoľvek spôsobom. On na ňu volá políciu, deti dáva vypočúvať, dve trestné oznámenia na ňu podal. Žalobkyňa nevedela, že to je jej povinnosť oznamovať súdu, že s deťmi cestuje do zahraničia na nejaký obmedzený čas.

22. Do pojednávania konaného dňa 20.10.2022 súd vykonával dôkazy navrhnuté žalobkyňou a žalovaným týkajúce sa ne/existencie fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takéhoto násillia voči žalobkyňi. V podaní doručenom súdu dňa 14.11.2022 žalovaný však spochybnil naplnenie podmienky spolužitia manželov (v čase rozhodnutia súdu exmanželov) nevyhnutnej pre aplikáciu ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd preto vykonal dôkazy ohľadom súčasného pobytu žalobkyne, keď nesplnenie podmienky spolužitia strán sporu je samo o sebe dôvodom na zamietnutie žaloby bez potreby vyhodnotenia vykonaného dokazovania o existencii fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takéhoto násillia voči žalobkyňi.

23. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobkyňa s deťmi plánuje pobyt v zahraničí do 30.06.2023 s tromi krátkodobými pobytmi na Slovensku (od 15.12.2022 do 07.01.2023, vo februári 2023 a v marci 2023). Žalobkyňa síce prezentuje svoj pobyt v zahraničí ako „dočasný pobyt v zahraničí pripomínajúci dlhšiu dovolenku“, s čím sa však súd stotožňuje len čiastočne. Je pravdou, že sa jedná o dočasný pobyt, ktorý je ale dlhodobého charakteru (keď žalobkyňa s deťmi sa v zahraničí zdržiavajú od 21.10.2022 a budú zdržiavať minimálne do 30.06.2023). Nejedná sa teda o len dovolenku, ale o dlhodobý pobyt, čomu nasvedčuje skutočnosť, že počas tohto pobytu bol deťom žalobkyne schválený individuálny študijný plán v škole na Slovensku a navštevujú školu v zahraničí. Súd bez výhrad súhlasí s názorom žalobkyne, že podmienkou vylúčenia žalovaného zo spoločného domu nie je, aby sa žalobkyňa s deťmi musela v dome zdržiavať nepretržite 24 hodín denne a 7 dní v týždni. Zo znenia ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka je ale nepochybné, že podmienkou pre aplikáciu tohto ustanovenia je existencia spolužitia manželov, čo v prípade dlhodobého, niekoľkomesačného pobytu žalobkyne v zahraničí, splnené nebolo. Inými slovami, žalobkyňa sa nemusela odsťahovať zo spoločného domu natrvalo, aby súd žalobu zamietol pre nesplnenie podmienky spolužitia, stačí aj dlhodobá neprítomnosť v spoločnom dome, keď vylúčenie žalovaného z domu, v ktorom sa žalobkyňa dlhodobo nezdržiava, nemá žiadne opodstatnenie.

24. Čo sa týka námietky žalobkyne o nadbytočnosti žaloby, keď bolo možné skonzumovať neodkladným opatrením vec samu, súd s týmto názorom žalobkyne nesúhlasí, má za to, že po nariadení neodkladného opatrenia na základe skutočností osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, bolo potrebné vykonať riadne dokazovanie s následným rozhodnutím vo veci samej rozsudkom vyhláseným na základe skutočností preukazujúcich nárok žalobkyne. Žalovaný v dvoch návrhoch na zrušenie uznesenia o neodkladnom opatrení síce nepreukázal dôvodnosť týchto návrhov, preto ich súd zamietol. Pokiaľ sa však jedná o rozhodnutie vo veci samej, dôkazné bremeno zaťažuje žalobkyňu, ktorá kumulatívne splnenie všetkých podmienok na vylúčenie žalovaného z užívania z domu nepreukázala, preto súd žalobu zamietol.

25. Ako už bolo uvedené vyššie, nepreukázanie existencie spolužitia strán sporu ako jednej z podmienok aplikácie ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je samo o sebe dôvodom na zamietnutie žaloby bez potreby vykonania dokazovania o splnení ďalších podmienok. Napriek tomu súd však na doplnenie dôvodov na zamietnutie žaloby uvádza (keďže dokazovanie o existencii psychického a fyzického násillia už bolo vykonané), že žalobkyňa nepreukázala ani naplnenie ďalšieho zákonného predpokladu pre aplikáciu § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to práve existenciu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takéhoto násillia voči žalobkyňi a/alebo jej maloletým deťom. Čo sa týka incidentov zo dňa 15.09.2020 a 25.01.2021, fyzické násillie zo strany žalovaného smerom k žalobkyňi

nebolo preukázané. Pri incidente dňa 15.09.2020 boli prítomní len žalobkyňa a žalovaný, ktorý opísali priebeh udalosti odlišne, keď podľa žalovaného sa jednalo o nehodu a podľa žalobkyne o fyzický útok. Žalobkyňa však v dotazníku na odhad rizika ohrozenia zo dňa 25.01.2021 na otázku, či viedol súčasný násilný čin k jej ublíženiu na zdraví resp. zraneniu, úrazu, ujme alebo došlo k ublíženiu na zdraví v minulosti uviedla, že nie. Samotná žalobkyňa teda dňa 25.01.2021 poprela, že by v minulosti zo strany žalovaného došlo k ublíženiu na jej zdraví, čo je v priamom rozpore s jej tvrdením v žalobe. Doložená lekárska správa preukazuje síce opuch na nohe, nepreukazuje však hodnoverne pôvod zranenia, keď privretie nohy do vchodových dverí uviedla samotná žalobkyňa. Žalobkyňa teda fyzický atak zo strany žalovaného dňa 15.09.2020 nepreukázala. Čo sa týka incidentu zo dňa 25.01.2021, jednalo sa o emočne vypätú situáciu, na ktorej mali podiel všetci jej účastníci, vrátane žalobkyne a jej otca K. D.. Účastníci tohto konfliktu sa „naťahovali“ o notebook a v rámci tejto situácie došlo k pádu K. D.. Zo záznamu o podaní oznámenia žalobkyne (č.l. 27 súdneho spisu) dokonca vyplýva, že žalovaný sa snažil konflikt ukončiť odchodom z domu, čo však nemohol, nakoľko pred garážou bolo zaparkované auto p. D.. Z uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry Pezinok vo veci prečinu ublíženia na zdraví je zrejmé, že nemožno jednoznačne konštatovať záver, akým spôsobom došlo k mechanizmu úrazu poškodeného, teda či žalovaný poškodeného sotil alebo či spadol následkom toho, že ťahal notebook a pri jeho povolení z rúk žalovaného stratil rovnováhu. Vec bola postúpená na prejednanie priestupku, ktoré konanie bolo zastavené, nakoľko spáchanie skutku nebolo žalovanému preukázané. Z vyššie uvedeného vyplýva, že fyzické násilie zo strany žalovaného počas konfliktu dňa 25.01.2021 nebolo preukázané.

26. Čo sa týka psychického násillia, jeho existencia taktiež nebola preukázaná, keď podľa názoru súdu zaň nemožno považovať umiestnenie kamery v spálni v spoločnom dome, a to z dôvodu, že z výpovede žalovaného ale aj svedkyne D. súd zistil, že žalobkyňa túto miestnosť nevyužívala, spával v nej len žalovaný, žalobkyňa užívala časť domu určenú pre deti. Pokiaľ sa jedná o sledovacie zariadenia, tieto si strany sporu umiestňovali v motorových vozidlách navzájom. Fyzické, psychické násilie ani hrozba násillím zo strany žalovaného nebola preukázaná ani výpoveďou svedkyne D.D., ktorá so stranami sporu žila v spoločnom dome šesť týždňov pred tým, ako súd neodkladným nariadením žalovanému dočasne zakázal vstup do spoločného domu. Počas tohto obdobia sa strany sporu sebe navzájom maximálne vyhýbali, nekomunikovali spolu, svedkyňa vnímala jediný incident - hádku, ktorej ale nebola priamo účastná, takže ju nevedela popísať, počula len krik. Uviedla, že žalobkyňa mala zo žalovaného strach, deti mali zo žalovaného trochu obavu, avšak nebola svedkom konkrétnych situácií, kedy by sa žalovaný prejavoval násillie smerom k žalobkyne alebo deťom.

27. Násillné správanie žalovaného žalobkyňa preukazovala aj situáciami týkajúcimi sa fungovania v spoločnosti Abora, s.r.o. a sídla tejto spoločnosti v nebytových priestoroch, ktorých vlastníkami je žalobkyňa a jej matka, B. D.. Z výpovedí strán sporu ale aj svedkyne D. je zrejmé, že tieto vzťahy sú konfliktné, avšak pre konanie o vylúčenie z užívania z nehnuteľnosti irelevantné. Spory sa týkajú podnikania, keďže strany sporu sú v spoločnosti spoločníkmi aj konateľmi a na podnikateľskú činnosť spoločnosti majú odlišný názor a tiež užívania nebytových priestorov a s tým spojeného posúdenia platnosti nájomnej zmluvy. Odlišný názor žalovaného na platnosť nájomnej zmluvy, podnikateľskú činnosť, ale aj prípadný nesúhlas s rozhodnutiami súdov či iných orgánov prejavujúci sa v podaní opravných prostriedkov žalovaného nemožno považovať za psychické násillie voči žalobkyne, jedná sa prasto o odlišný ľudský ale aj právny názor žalovaného na tú ktorú vec. Súdu sa javí, že akýkoľvek nesúhlas žalovaného s názorom žalobkyne, táto považuje za atak na jej osobu. Je nepochybné, že rozpad manželstva, rozvod, vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov býva častokrát spojené s napätými, konfliktnými situáciami medzi bývalými partnermi spojenými so psychickou záťažou a stresom, avšak zastávanie odlišného názoru jednou či druhou stranou nemožno samo o sebe považovať za psychické násillie.

28. Súd sa tiež vysporiadal s prípadným násillným správaním voči maloletým deťom, ktorého existencia alebo hrozba by tiež boli predpokladom pre vylúčenie žalovaného z užívania domu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že maloleté deti nechcú, aby s nimi otec býval, neprejavujú záujem o stretávanie s ním, cítia nepohodu, keď im otec volá, teda nemajú s ním dobrý vzťah. Okrem odsúdeniahodného fyzického správania žalovaného voči maloletému W., keď mu žalovaný dal facku, súd však nemal za preukázané akékoľvek fyzické alebo psychické násillie alebo hrozbu násillím voči maloletým deťom. Facku maloletému W. súd považoval za ojedinelé zlyhanie rodiča vo vypätej situácii. Je nesporné, že sa jednalo o veľmi nevhodne zvolený výchovný prostriedok, ktorý však nedosiahol takú intenzitu, aby odôvodňoval vylúčenie žalovaného zo spoločného domu. Iné prípady psychického alebo fyzického

násilia maloletí neuviedli či už v konaní o rozvod a úpravu práv a povinností k maloletým deťom, v prejednávanej veci, ani pri sociálnom zisťovaní Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, počas ktorého k problémovej situácii uviedli, že rodičia sa hádajú, ale do hádok ich nezaťahujú. Záverom bolo konštatované, že deti nie sú v ohrození, avšak napätá atmosféra v rodine môže negatívne ovplyvňovať ich duševný vývoj. Je teda na žalobkyni a žalovanom, aby si svoje názorové nezhody vyriešili bez negatívneho dopadu na duševný vývoj ich detí a aby svoje deti do konfliktov nezaťahovali.

29. Žalobkyňa nepreukázala naplnenie zákonných predpokladov pre aplikáciu § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto súd žalobu zamietol.

30. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa, ktorá žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje odvolanie odôvodnila podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP a ďalej tým, že v prvom rade platí, že pre rozsudok je rozhodujúci skutkový a právny stav v čase jeho vyhlásenia (§ 217 ods. 1 CSP). Je nesporné, že v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku sa žalobkyňa nachádzala na Slovensku a prebývala aj s deťmi v spoločnej nehnuteľnosti, ktorej užívanie je predmetom konania. Žalobkyňa bola dokonca osobne prítomná pri vyhlásení napadnutého rozsudku. V čase vyhlásenia napadnutého rozsudku teda spolužitie medzi stranami existovalo aj podľa tohto formálneho testu. Okrem toho je vysoko pravdepodobné (ba až isté, vzhľadom na to, koľko obvykle trvá odvolacie konanie v civilných veciach na Krajskom súde v Bratislave), že v čase vydania rozhodnutia o tomto odvolaní žalobkyňa opäť bude na Slovensku a bude prebývať v danej nehnuteľnosti, keďže jej pobyt na A. sa skončí najneskôr 30.6.2023. Napadnutý rozsudok bol preto vydaný v rozpore s § 217 ods. 1 CSP. Je nesporné (a v konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutého rozsudku aj bolo preukázané), že pobyt žalobkyne a detí v zahraničí nie je ani trvalý (naopak, je dočasný a skončí sa najneskôr 30.6.2023) ani nepretržitý. Žalobkyňa sa v doterajšom priebehu tohto pobytu už niekoľkokrát vrátila aj s deťmi na Slovensko (naposledy na obdobie jedného mesiaca počas Vianočných sviatkov a súvisiacich prázdnin) a do ukončenia pobytu sa ešte niekoľkokrát vrátia (najbližšie v mesiaci február 2023 za účelom absolvovania lyžiarskeho výcviku jedného z detí v jeho domovskej škole). Hlavným dôvodom, prečo žalobkyňa odišla s deťmi na tento dočasný pobyt, je pritom totožný s dôvodom, pre ktorý sa v tomto konaní domáha vylúčenia žalovaného z užívania ich spoločného domu. Potrebuje si aj deťmi od žalovaného a jeho blízkosti psychicky a mentálne odpočinúť a byť aspoň krátky čas mimo jeho dosahu. V prípade odsťahovania sa jedného z manželov zo spoločnej nehnuteľnosti možno hovoriť o zániku, resp. neexistencii spolužitia v spoločnej nehnuteľnosti pre účely § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka iba v prípade, že ide o odsťahovanie trvalé a nepretržité (teda že daný manžel už nemá v úmysle a nechce v predmetnej nehnuteľnosti bývať). Tento záver potvrdzuje tak odborná literatúra ako aj súdna prax, podľa ktorých: „Iba dočasné odsťahovanie sa jedného z manželov, hoci spojené s odsťahovaním osobných vecí, však nie je samo osebe dôkazom osvedčujúcim, že manžel byt opustil a nemá záujem pokračovať v jeho užívaní. Platí to vo zvýšenej miere v prípade, keď dôvodom na takéto dočasné odsťahovanie je predchádzajúce opakované násilnícke správanie druhého z manželov.“ Z tohto záveru je zrejmé, že ani tak zásadná zmena pobytu, ktorá má charakter odsťahovania sa zo spoločnej nehnuteľnosti (hoci dočasného, ale na dobu neurčitú, kde jeho dočasnosť je daná len úmyslom danej osoby sa do nehnuteľnosti vrátiť po odpadnutí problému, ale nie je určená konkrétnym časom) nie je sama osebe dôkazom o zániku a neexistencii spolužitia pre účely § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka. A maiori ad minus potom zánik a neexistenciu spolužitia nemožno vyvodzovať ani odchodom žalobkyne na niekoľkomesačnú dovolenku, ktorej skončenie je navyše ohraničené presným dátumom a ktorej súčasťou sú aj opakované návraty do spoločnej nehnuteľnosti v priebehu jej trvania. V tomto prípade ide o obdobnú situáciu, pričom u žalobkyne nemožno hovoriť o „odsťahovaní sa“ v pravom zmysle slova, pretože pobyt žalobkyne v zahraničí je časovo presne ohraničený, teda nie je ani nepretržitý. Žalobkyňa dočasne odišla na A.T. na pobyt, ktorý má z jej pohľadu charakter dlhšej dovolenky. Odišla tam práve preto, aby si spolu s deťmi psychicky a mentálne oddýchli od atakov žalovaného. Žalobkyňa však má záujem spoločnú nehnuteľnosť naďalej užívať a prebývať v nej spolu s deťmi, pričom si odtiaľ ani neodšťahovala osobné veci (mimo tých, ktoré nevyhnutne potrebuje počas pobytu v zahraničí). Navyše, počas trvania zahraničného pobytu sa opakovane (minimálne trikrát) do nehnuteľnosti vracia vždy na obdobie jedného až troch týždňov. Z vyššie uvedeného je preto zrejmé, že v konaní nebolo preukázané, že by spolužitie medzi stranami v ich spoločnej nehnuteľnosti zaniklo pre účely § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka (teda trvalo a nepretržite). Na základe nesprávneho právneho posúdenia tejto otázky a vyhodnotenia súvisiacich dôkazov však súd žalobu zamietol. V konaní žalobkyňa predložila množstvo písomných podaní, ku ktorým pripojila veľké množstvo dôkazov. Z niekoľkých desiatok žalobkyňou predložených dôkazov vo forme listín, fotografií a videozáznamov

však súd v napadnutom rozsudku spomína len: lekársku správu z pohotovosti po incidente z 15.9.2020, ktorú žalobkyňa pripojila ako prílohu č. 11 k návrhu na vydanie neodkladného opatrenia (v napadnutom rozsudku je spomenutá jedinou vetou v bode 43 odôvodnenia), záznam o podaní oznámenia žalobkyne na polícii po incidente z 25.1.2021, ktorý žalobkyňa pripojila ako prílohu č. 20 k návrhu na vydanie neodkladného opatrenia (spomenutá v bode 26 odôvodnenia a v bode 43 odôvodnenia) a správu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny sp. zn. 5P/172/2020, ktorú žalobkyňa pripojila ako prílohu č. 22 návrhu na vydanie neodkladného opatrenia (spomenutá v bode 25 napadnutého rozsudku). Upozorňujeme tiež, že súd nikdy stranám sporu neoznámil, že dôkazy navrhnuté vo vyššie uvedených písomných podaniach žalobkyne nevykoná, čo by bol v zmysle § 181 ods. 2 CSP povinný urobiť, ak by sa rozhodol tieto dôkazy nevykonať. V takom prípade by bol zároveň povinný poskytnúť v napadnutom rozsudku vysvetlenie prečo sa tak rozhodol urobiť, čo sa tak isto nestalo. I keď súd nemusí vykonať všetky dôkazy navrhnuté stranami, je vždy povinný vykonať navrhnuté dôkazy, ktoré sú podstatné pre preukázanie rozhodujúcich skutočností. Domnievame sa, že práve o také dôkazy v tomto prípade išlo. Zároveň platí, že ak sa súd aj rozhodne niektoré dôkazy nevykonať, musí tento krok stranám oznámiť (§ 181 ods. 2 CSP) a v odôvodnení rozsudku náležite vysvetliť, čo ho k tomu kroku viedlo. Z pohľadu zachovania práva žalobkyne na spravodlivý proces nie je akceptovateľné, ak súd v napadnutom rozsudku bez jedinej zmienky prehľadne štyri písomné podania žalobkyne a viac ako 50 jej dôkazov, pričom v rozsudku zmieni iba tri z nich. Ak zo zápisnice o pojednávaní nevyplýva, že označené listiny, ktoré mali byť sudcom čítané alebo ich obsah oznámený, boli predmetom dokazovania, potom je potrebné konštatovať, že také dokazovanie nebolo vykonané v súlade s § 204 CSP, a že zistenia, ktoré súd ako zásadne významné pre právne posúdenie veci urobil z takto vadne vykonaných dôkazov, nebolo možné pri rozhodovaní použiť. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30Cdo 1373/2009: „Jestliže z protokolu o jednání nevyplývá že označené listiny, které mely být předsedou senátu (samosoudcem) čteny nebo jejichž obsah byl sdelen, byly předmětem dokazování, pak je třeba konstatovat, že takové dokazování nebylo učineno v souladu s ustanovením § 129 odst. 1 OSŘ, a že zjištění, která soud jako zásadné významná pro právní posouzení věci činil z takto vadne provedených důkazů, nebylo možno při rozhodování využít.“ Strany súdu doručili množstvo listinných dôkazov, fotografií a videozáznamov, pričom súd za prítomnosti sporových strán vykonával dovedna štyri pojednávania. Na žiadnom z týchto pojednávanií však súd nikdy nevykonával žiadny listinný dôkaz, žiadnu fotografiu a žiadny videozáznam. Táto skutočnosť vyplýva zo zápisníc z jednotlivých pojednávanií, z ktorých je zrejmé, že súd žiadne listinné dôkazy nikdy nečítal, ani neoboznamoval a nedošlo ani k vykonaniu fotografií a videozáznamov. Súd však napriek tomu v bode 43 napadnutého rozsudku vyvodil svoj kľúčový skutkový záver o neexistencii fyzického násillia voči žalobkyňi odkazom na procesne nevykonané listinné dôkazy, a to konkrétne odkazom na: (i) dotazník na odhad rizika domáceho násillia zo dňa 25.1.2021, doloženú lekársku správu preukazujúcu opuch na nohe dňa 15.9.2020, záznam o podaní oznámenia žalobkyne (č.l. 27 súdneho spisu), uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Pezinok vo veci prečinu ublíženia na zdraví a uznesenie Okresného úradu Pezinok o zastavení konania o priestupku. Keďže tieto listiny nikdy neboli pred súdom zákonným spôsobom vykonané, neboli spôsobilé byť podkladom napadnutého rozsudku. Tým, že z nich súd vychádzal, zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP). Pre úplnosť uvádzame, že § 204 CSP, časť vety za bodkočiarkou, umožňuje listinu nevykonať čítaním ani oboznámením, ak bol strane sporu v priebehu konania doručený jej odpis a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené. Ide však o podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Teda jednak musí byť odpis listiny strane sporu v priebehu konania doručený a zároveň strana, ktorá listinu nepredložila, listinu alebo jej obsah nespochybnila. Spochybnením sa tu myslí nielen spochybnenie pravosti, ale aj správnosti listiny. V prípade splnenia oboch podmienok postačí na takú listinu len odkázať. Vždy však musí byť vykonanie dôkazu listinou zaznamenané (§ 98 a 99 CSP) <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqge2v6mjwga>> a musí vždy byť zrejmé, aké informácie súd z listiny čerpal. V predmetnom prípade sa však § 204, časť vety za bodkočiarkou, neaplikuje, keďže predmetné kumulatívne podmienky neboli splnené a v konaní súd vykonanie listinných dôkazov v súlade s § 98 a 99 CSP nezaznamenal. Kumulatívne podmienky splnené neboli, pretože všetky vyššie uvedené listiny sa týkajú násillných incidentov, pri ktorých jedna strana od počiatku tvrdí, že k násilliu došlo a druhá tvrdí, že k násilliu nedošlo. Správnosť obsahu týchto listín teda bola stranami spochybnená a súd bol preto povinný vykonať tieto dôkazy na pojednávaní ich prečítaním alebo oboznámením v súlade s § 204 CSP časť vety pred bodkočiarkou, tak aby strany mohli v súlade so zásadou priamosti a ústnosti na tieto dôkazy adekvátne reagovať priamo na pojednávaní a tým aktívne vplývať na tvorbu názoru sudcu na obsah týchto listín. Ako sme uviedli vyššie, súd pri svojom rozhodovaní vôbec neprihliadol na množstvo dôkazov a podaní žalobkyne bez toho, aby ich čo i len spomenul v napadnutom rozsudku. Zároveň svoje kľúčové právne závery o neexistencii násillia

a hrozby násilia voči nej vyvodzoval z dôkazov, ktoré riadne nevykonal. To samo o sebe spôsobuje zmätočnosť rozsudku a je dostatočným dôvodom na jeho zrušenie. Okrem toho však, aj tie dôkazy, z ktorých vychádzal a z ktorých vychádzať nemal, hodnotil povrchno, izolovane a nie vo vzájomných súvislostiach v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Domáce násilie je špecifické v tom, že sa deje v súkromí, v domácnosti, za zatvorenými dverami a bez svedkov. Až na mimoriadne prípady, násilník vie v zásade vždy skutok poprieť a povedať, že zranenie si obeť spôsobila sama alebo že išlo o nešťastnú náhodu. Preto nie je možné jednotlivé incidenty vyhodnocovať jednotlivo, ale treba ich hodnotiť vo vzájomných súvislostiach, s ohľadom na celú reťaz udalostí, motívy zúčastnených strán, spôsob ich obrany a vierohodnosť ich verzií a tvrdení. Konajúci súd sa však týmito zásadami neriadil a z toho, že žalobkyňa bola pri incidentoch, kedy sa mal žalovaný dopúšťať na nej násilia, s ním sama, a že tento tvrdí, že išlo o „nehody“, vyvodil záver o neunesení dôkazného bremena pokiaľ ide o existenciu fyzického násilia. Vôbec sa pri tom nezaoberal tým, akým spôsobom vlastne žalovaný jednotlivé incidenty vysvetľuje a aká je pravdepodobnosť a vierohodnosť jeho vysvetlení vo svetle všetkých predložených dôkazov. Teda podľa vyjadrenia maloletého syna O., ktorý bol svedkom celého incidentu (i) p. D. so žalobkyňou nezaútočili fyzicky na žalovaného, ale sa mu snažili vziať notebook, ktorý im on odmietal vydať, (ii) p. D. nespadol na zem preto, že by stratil rovnováhu, ako tvrdí žalovaný, ale preto, lebo do neho žalovaný strčil a (iii) Z.. D.D. tiež hneď po páde nevstal, ako tvrdí žalovaný, ale zostal ležať a sťažoval sa na strašnú bolesť v oblasti chrbta. Vo svetle týchto výpovedí maloletého O. sa verzia udalostí z 25.1.2021 prezentovaná žalovaným javí ako nedôveryhodná. Ako absurdné, resp. nanajvýš nepravdepodobné, sa tiež javí, že by maloletý O. po páde starého otca povedal, že „dedo filmuje“, ako to tvrdí žalovaný. Žalovaný sa tvrdením o okamžitom postavení sa a opätovnom posadení sa p. D., ako aj tvrdením o „filmovaní“ snaží zľahčovať situáciu a marginalizovať utrpenie, ktoré spôsobil inej osobe, podobne ako tomu je v prípade tvrdenia o tom, že zranenie vyvolané jeho privretím nohy žalobkyni do dverí, boli iba na úrovni opuchu spôsobeného nevhodnou obuvou (viď vyššie). V oboch prípadoch tieto jeho vyjadrenia vrhajú svetlo aj na jeho osobnosť a na to, čoho môže byť schopný v osobných vzťahoch za zavretými dverami. Pravdou je, že Z.. D. bol po incidente prevezený do nemocnice, v ktorej strávil niekoľko dní a po páde mal dlhý čas veľké bolesti v oblasti chrbta, ktoré musel riešiť s ortopédom a medikamentózne, pričom vyšetrenia nakoniec odhalili u neho zlomeninu stavca. Zranenia a zdravotné problémy K.. D. boli potvrdené množstvom lekárskejších správ, ktoré sú založené v súdnom spise. Je teda zrejme, že k žiadnemu „filmovaniu“ z jeho strany nedošlo. Súd na vyššie uvedené rozpory medzi verzou žalovaného s opisom udalostí maloletého O. v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec neprihliadol a celú vec uzavrel s tým, že išlo o „emočne vypätú situáciu, na ktorej mali podiel všetci účastníci, vrátane žalobkyne a jej otca“. Výpovede maloletého O. sa pri tom zhodujú s tým čo polícia uviedli o incidente p. D. a žalobkyňa vo svojich oznámeniach, ktoré sú takisto súčasťou spisu. Súd v bode 43 napadnutého rozsudku uvádza, že „zo záznamu o podaní oznámenia žalobkyne (č.l. 27 súdneho spisu) dokonca vyplýva, že žalovaný sa snažil konflikt ukončiť odchodom z domu, čo však nemohol, nakoľko pred garážou bolo zaparkované auto p. D.“ Z predmetného oznámenia vyplýva, že žalovaný sa snažil z miesta odísť po tom ako počul, že p. D. volá políciu. Tiež z neho vyplýva, že vzal žalobkyni notebook, ktorý jej následne odmietol vydať. Súd v bode 43 napadnutého rozsudku ďalej uvádza, cit.: „Z uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry Pezinok vo veci prečinu ublíženia na zdraví je zrejme, že nemožno jednoznačne konštatovať záver, akým spôsobom došlo k mechanizmu úrazu poškodeného, teda či žalovaný poškodeného sotil alebo či spadol následkom toho, že ťahal notebook a pri jeho povolení z rúk žalovaného stratil rovnováhu.“ Prvostupňový súd tu nesprávne odkazuje na informáciu z uznesenia Okresnej prokuratúry Pezinok sp. zn. Pv 248/21/1107-10 z 25.10.2021 (ďalej len „Uznesenie OPP“) o sťažnosti poškodeného K.. D. proti uzneseniu Povereného príslušníka Policajného zboru Pezinok č. k. ORP-126/PE-PK- 2021 z 23.9.2021, ktorým poverený príslušník PZ postúpil vec do priestupkového konania. Tvrdenie, ktoré súd uvádza nie je názorom prokurátora Okresnej prokuratúry Pezinok, ale ide o citáciu zo sťažnosti p. D.D. na s. 2 Uznesenia OPP. Naopak, prokurátor k veci na strane 3 Uznesenia OPP uviedol, že „je nesporné a nespochybniteľné, že podozrivý bol aktívnym účastníkom zápasu s poškodeným o notebook a svojim aktívnym konaním prispel k pádu poškodeného, ktorý sa pri ňom zranil.“ OČTK teda neuverili verzii žalovaného, že K.. D. spadol len v dôsledku straty rovnováhy, bez jeho pričinenia. Z Uznesenia OPP vyplýva, že vec bola do priestupkového konania postúpená, nie preto že OČTK mali za to, že skutok sa nestal alebo nie je možné ho preukázať, ale preto, lebo s uplatnením tzv. materiálneho korektívu pri prečine dospeli k záveru, že žalovaný nespáchal trestný čin, ale mohol spáchať priestupok. Ostatne, uveriť verzii žalovaného nie je ani rozumne možné, s ohľadom na skutočnosť, že všetci účastníci incidentu s výnimkou jeho samého (t. j. poškodený K.. D., žalobkyňa aj maloletý syn O.) zhodne vypovedali, že žalovaný K.. D. sotil, v dôsledku čoho tento spadol na zem a zranil sa. Súd v bode 43 napadnutého rozsudku ďalej uvádza: „Vec bola postúpená na prejednanie

priestupku, ktoré konanie bolo zastavené, nakoľko spáchanie skutku nebolo žalovanému preukázané. Z vyššie uvedeného vyplýva, že fyzické násilie zo strany žalovaného počas konfliktu dňa 25.01.2021 nebolo preukázané.“ Žalovaný k svojmu poslednému vyjadreniu pripojil rozhodnutie Okresného úradu Pezinok o zastavení priestupkového konania z 30.11.2022, číslo spisu OU-PK-OVVS-2022/012396-002. Poukazujeme na skutočnosť, že žalovaný (zrejme z taktických dôvodov) k vyjadreniu pripojil iba prvú stranu tohto dôvodu neboli známe ani súdu prvej inštancie v čase vynesenia napadnutého rozsudku. Súd napriek tomu vyvodzuje z tohto rozhodnutia (ktorého obsah nepozná) záver o neexistencii násilia zo strany žalovaného, čo považujeme za nesprávne. Žalobkyňa nebola účastníčkou priestupkového konania, vystupovala v ňom len ako svedok, takže toto rozhodnutie jej nikdy nebolo doručené a nemá vedomosť o jeho obsahu. S týmto rozhodnutím však nesúhlasíme a považujeme ho za nezákonné. K spáchaniu skutku, tak ako je opísaný vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia došlo, čo potvrdili očití svedkovia (viď vyššie) a čo vyplýva aj z ostatných dôkazov a lekárskeho správ, ktoré sú súčasťou súdneho spisu v tejto veci. Žalovaný tiež nijako nepreukázal, že by rozhodnutie OÚ Pezinok o zastavení priestupkového konania nadobudlo právoplatnosť. Sme toho názoru, že posudzovanie otázky či došlo k trestnému činu alebo priestupku voči pánovi D. je samostatná otázka riešená na to kompetentnými orgánmi v iných konaniach, ktorá je odlišná od predmetu tohto konania. Súd v tejto veci neposudzuje to, či došlo k priestupku alebo trestnému činu, ale či sú naplnené hmotnoprávne kritériá pre vylúčenie žalovaného z užívania spoločného domu podľa § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súdu bolo predložených množstvo dôkazov, na ktoré by si mal spraviť svoj vlastný názor a nemal by sa len spoliehať na rozhodnutia iných orgánov v iných veciach (OÚ PK, OP PK). O to menej, ak ide len o útržkovité listinné dôkazy zámerne predkladané žalovaným v upravenej podobe - opakujeme, že žalovaný predložil len 1. stranu uznesenia Okresného úradu Pezinok o zastavení priestupkového konania a táto vôbec neobsahuje odôvodnenie rozhodnutia. Súd teda nemohol a nemal robiť z tohto rozhodnutia závery týkajúce sa preukázania násilia a hrozby násilia zo strany žalovaného pre účely § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd sa v bode 43 napadnutého rozsudku venuje tiež otázke dotazníka o riziku domáceho násilia, ktorý žalobkyňa vyplnila po udalostiach z 25.1.2021, k čomu súd uvádza: „Žalobkyňa však v dotazníku na odhad rizika ohrozenia zo dňa 25.01.2021 na otázku, či viedol súčasný násilný čin k jej ublíženiu na zdraví resp. zraneniu, úrazu, ujme alebo došlo k ublíženiu na zdraví v minulosti uviedla, že nie. Samotná žalobkyňa teda dňa 25.01.2021 poprela, že by v minulosti zo strany žalovaného došlo k ublíženiu na jej zdraví, čo je v priamom rozpore s jej tvrdením v žalobe.“ Je pravdou, že žalobkyňa bezprostredne po incidente, pri ktorom žalovaný zranil jej otca, v dotazníku na odhad rizika ohrozenia domácim násilím pri otázke: „Viedol súčasný násilný čin k vášmu ublíženiu na zdraví resp. zraneniu, úrazu, ujme, alebo došlo k ublíženiu na zdraví v minulosti?“ zaškrtnula ako odpoveď „nie“ - táto skutočnosť však nepreukazuje, že by sa žalovaný voči nej nedopúšťal násilia. Máme za to, že súd tento dôkaz nesprávne vyhodnotil - neprihliadal totiž na okolnosti, za ktorých bol dotazník vyplňaný a ktoré spôsobili, že predmetná otázka v dotazníku bola máätúca. Ide o zloženú otázku. Odpoveď na jej prvú časť bola v okolnostiach veci po správosti „nie“ - pri „súčasnom násilnom čine“ totiž došlo primárne k zraneniu na strane jej otca, ktorého žalovaný sotil. I keď žalobkyňa bola pri predmetnom incidente tiež obeťou násilia zo strany žalovaného, primárne sa riešilo zranenie jej otca, ktoré bolo oveľa závažnejšie a ktorý skončil v nemocnici. Je teda pochopiteľné, prečo žalobkyňa v rozrušení mohla otázku pochopiť týmto spôsobom a zaškrtnúť v dotazníku „nie“. Poukazujeme tiež na fakt, že žalobkyňa v dotazníku uviedla, že (i) sa cíti byť ohrozená ďalším násilím zo strany násilníka (žalovaného); násilník sa podľa nej dopúšťa aj násilia na deťoch a/alebo iných blízkych osobách a násilník ju pravidelne prenasleduje, kontaktuje a/alebo obťažuje.

31. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý uvádza, že ak sa Žalobkyňa dlhodobo v nehnuteľnosti nezdržiava, pričom ju navštevuje len sporadicky, potom tak závažný zásah do užívacieho práva Žalovaného nepovažujeme za opodstatnený Okrem toho, Žalobkyňa môže veľmi jednoducho pobyť na A.T. predĺžiť. To, že mal. deti majú doposiaľ schválený individuálny študijný plán do 30.06.2023, t.j. do konca školského roku 2022/2023, nijako nenasvedčuje tomu, že Žalobkyňa sa po tomto termíne vráti na Slovensko. Žalobkyňa môže veľmi jednoducho opätovne požiadať o individuálny študijný plán aj na ďalší školský rok 2023/2024. Pokiaľ ide o vystaňovanie sa na dobu neurčitú, bez jasného termínu pre trvalý návrat na Slovensko, uvedené nemožno subsumovať pod krátkodobý pobyt v zahraničí. Žalobkyňa žije na A. a nehnuteľnosť jej slúži len počas krátkych pobytov na Slovensku, ktoré absolvuje podľa vlastného uváženia. Nehnuteľnosť je prázdna a nikým neobývaná. Máme za to, že za takého skutkového stavu, aj bez posúdenia ďalších podmienok, je uplatnenie inštitútu vylúčenia z užívania nehnuteľnosti neopodstatnené. Navyše po vykonanom dokazovaní nemal za preukázanú ani existenciu fyzického a psychického násilia alebo hrozby takéhoto násilia voči

Žalobkyni a maloletým deťom. „Obmedzenie resp. vylúčenie užívateľov práva podľa 146 ods. 2 OZ je mimoriadne závažným zásahom do vlastníckeho práva a preto je jeho aplikácia možná iba v prípade prísneho splnenia zákonných podmienok. K týmto patrí existencia bezpodielového spoluvlastníctva spoluvlastníckeho vzťahu manželov k domu, resp. bytu, existencia spolužitia obidvoch manželov v dome alebo byte, existencia fyzického alebo psychického násillia, eventuálne existencia hrozby takéhoto násillia, realizácia násillia, resp. jej hrozby vo vzťahu manželovi alebo blízkej osoby, ktorý byva v spoločnom byte, nachádzajúcom sa v bezpodielovom spoluvlastníctve a nezneseiteľnosť ďalšieho spolužitia. Táto nezneseiteľnosť musí mať intenzitu a musí byť spôsobilá natoľko znížiť kvalitu spolužitia v spoločnej domácnosti, že toto spolužitie bude možné objektívne považovať za nezneseiteľné. Základným predpokladom aplikácie týchto ustanovení je podmienka, aby osoby vo vzťahu medzi ktorými dochádza k hrozbe domáceho násillia žili v spoločnom byte, resp. dome, teda aby medzi nimi existovala takáto forma spolužitia. Takto závažný zásah je uvedených prípadoch vyvolaný práve skutočnosťou, že v prípade spolužitia je iná menej zásadná forma ochrany pred domácim násillím prakticky nereálna“ Hoci na pojednávaní dňa 15.11.2022 právny zástupca Žalobkyne uvádzal ako dôvod odchodu Žalobkyne a jej mal. detí zlú atmosféru v základnej škole, keďže páchatel' trestného činu na Y. ulici, kde došlo k vražde dvoch ľudí navštevoval túto školu a deti boli touto situáciou traumatizované, Žalobkyňa následne na pojednávaní dňa 20.12.2022 pozmenila dôvod vyst'ahovania a to tak, že dôvodom odchodu na A. mal byť údajný tlak zo strany Žalovaného, pričom Žalobkyňa nijako nepreukázala akého konkrétneho tlaku sa má Žalovaný voči Žalobkyni dopúšťať. Žalovaný sa v nehnuteľnosti nezdržiava od nariadeného neodkladného opatrenia zákazu vstupu do nehnuteľnosti, čo je cca 20 mesiacov. Nedochádza k priamemu kontaktu Žalobkyne a Žalovaného. Žalovaný kontaktuje Žalobkyňu formou emailových správ, avšak vždy len ohľadom ich mal. detí. Žalobkyňa nerešpektuje Žalovaného ani ako otca ich spoločných detí a odchod na 3/4 roka na A. mu ani len neoznámila, čím nepochybne porušuje jeho rodičovské práva. Žalobkyňa musí rešpektovať fakt, že Žalovaný je otcom ich mal. detí a má právo sa s mal. deťmi stretávať a informovať sa ohľadom nich. Nemožno od Žalovaného spravodlivo očakávať, že úplne preruší kontakt so Žalobkyňou, čo by si mala uvedomiť aj samotná Žalobkyňa. So zreteľom na vyššie uvedené, Žalovanému teda nie je zrejmé, o akom tlaku Žalobkyňa rozpráva, keďže Žalovaný už vyše 20 mesiacov nehnuteľnosť neobýva, nedochádza k žiadnemu priamemu kontaktu medzi Žalobkyňou a Žalovaným a Žalobkyňu kontaktuje len pros. emailových správ, ktorých obsahom sú záležitosti týkajúce sa ich mal. detí. Ohľadom vypriadania BSM, komunikujú len právny zástupcovia strán sporu. Právny zástupca Žalovaného kontaktoval právneho zástupcu Žalobkyne, a to z dôvodu BSM manželov mimosúdnou cestou. Dôvodom konania sú najmä rozličné názory na budúcnosť a fungovanie obchodnej spoločnosti ABORA, s.r.o. so sídlom Nová 7, 902 03 Pezinok, IČO: 35 915 277, zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel Sro, vložka č.34385/B (ďalej len „Spoločnosť ABORA s.r.o.“). Žalovaný sa tak snažil čo najrýchlejšie vyporiadať spoločný majetok strán sporu, aby už viac nedochádzalo k žiadnemu napätiu. Uvedeným by stratilo opodstatnenie aj konanie o vylúčenie Žalovaného z užívania nehnuteľnosti, čím by sa nepochybne eliminovali všetky nezhody medzi stranami sporu (nakoľko v súčasnosti sú len kvôli majetku). Žalobkyňa doposiaľ nijako nereagovala čo nasvedčuje tomu, že nemá záujem vyporiadať spoločný majetok, a teda čím by stratil opodstatnenie aj tento spor a konanie by tak mohlo byť ukončené. V tejto súvislosti poukazujeme aj na rozsudok Okresného súdu Pezinok, v právnej veci o vyporiadaní BSM. Z dôvodu pasivity Žalobkyne v súdnom konaní, súd sankcionoval Žalobkyňu uplatnením sudcovskej koncentrácie konania a teda neprihliadol na vyjadrenie Žalobkyne k návrhu vo veci samej. Žalobkyňa, napriek doručeniu návrhu vo veci samej spolu s výzvou súdu dňa 11.03.2022, sa k návrhu vo veci samej vyjadrila až dňa 12.09.2022, 1 deň pred nariadeným pojednávaním (pričom pojednávanie už bolo pred tým odročené). Ak by súd neuplatnil sudcovskú koncentráciu konania, Žalobkyňa by tak svojou pasivitou spôsobila odročenie pojednávania. Rozsudok doposiaľ nie je právoplatný, nakoľko Žalobkyňa sa proti rozsudku v zákonnej lehote odvolala. Na jednej strane Žalobkyňa tvrdí, že jej motiváciou odchodu na A. bol oddych od Žalovaného, na druhej strane sa odmietala mimosúadne majetkovo vyporiadať, predlžuje konanie o vyporiadaní BSM do takej miery, že súd uplatnil sudcovskú koncentráciu konania. Z konania Žalovanej v právnej veci o vyporiadaní BSM j e zrejmé, že Žalobkyňa účelovo predlžuje vyporiadaní BSM, odmieta sa mimosúadne dohodnúť, nakoľko jej táto situáci a vyhovuje. Žalobkyňa nerušene obývala nehnuteľnosť s istotou, že Žalovaný sa nemôže vrátiť, bez toho, aby mu vyplatila vyrovnávací podiel. V súčasnosti sa do nehnuteľnosti môže kedykoľvek z A. vrátiť a podľa potreby ju sporadicky využívať. Máme za to, že nie je možné riešiť nezhody pri majetkovom vyporiadaní spôsobom úplného vylúčenia jedného z vlastníkov z užívania bytu a takýmto spôsobom obchádzať konanie o vyporiadaní BSM. Z napadnutého rozsudku je evidentné, že súd reflektoval všetky podania Žalobkyne o čom svedčí aj fakt, že ich v odôvodnení rozsudku výslovne všetky uvádza. „Súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky

nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípade dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Dôvod, pre ktorý zrušil Žalovaný Žalobkyni prístup ku firemnej karte ozrejmil. Žalobkyňa z firemného účtu vyberala bez vedomia finančné prostriedky, čím ohrozovala chod spoločnosti. Jeden konkrétny prípad Žalovaný popisuje na strane 7 tohto vyjadrenia. V čestnom vyhlásení susedy, p. K. sa uvádza „potvrdzujem, že susedím s domom manželov X. a v mesiaci september 2020 si pamätám, že som počula hlasný výkrik ako od bolesti ktorý patrila pani X.. Potom som sa jej pýtala čo sa stalo a povedala, že jej manžel jej zabuchol nohu do dverí a potom povedal že sa dvere odrazili od nej samé.“ Toto potvrdenie nie je žiadnym očitým svedectvom, ale potvrdením toho, že Žalobkyňa prerozprávala susede svoju verziu príbehu a tá len potvrdila, že jej to Žalobkyňa povedala. Ide teda opäť len o tvrdenie samotnej Žalobkyne a nie o tvrdenie svedka a vzhľadom na uvedené, ho nemožno považovať za relevantné pre súdne konanie. V potvrdení od A. J. sa uvádza: „ Bol extrémne agresívny, nikdy som podobný incident nezažil a chcel som volať políciu, ale pani X. ma požiadala, aby som to nechal tak“. Okrem toho, že sa toto potvrdenie v celom rozsahu nezakladá na pravde, je zrejme, že v prípade skutočnej existencie dôvodu na privolanie policajnej hliadky a v prípade, že by naozaj došlo k fyzickej inzultácii zo strany Žalovaného, by bola práve Žalobkyňa tá, ktorá by iniciovala privolanie polície, presne tak, ako to urobila vždy pri každej príležitosti, ako napríklad pri údajnom incidente 15.9.2020, 21.1.2021, či v lete 2021 pri sporoch ohľadne firmy. V potvrdení z pohotovosti z 15.9.2020 sa uvádza: „Subj.: pac. udáva, že dnes jej manžel privrel ľavú nohu do vchodových dverí. Obj.: ...bez posttraum. zmien na koži...RTG-bez posttraum. zmien na zobrazovanom skelete.“ „Obj.: ...bez posttraum. zmien na koži...RTG-bez posttraum. zmien na zobrazovanom skelete.“ Súd reflektoval túto správu Žalobkyne, a konkrétne ju spomína v bode 43 rozsudku, kde uvádza, že lekárskou správou Žalobkyňa nepreukázala pôvod zranenia. Hoci záver z vyšetrenia interpretovala Žalobkyňa ako „skoro zlomenú nohu“, je evidentné, že sa snažila túto udalosť, ktorú sama vyprovokovala a spôsobilá, zneužiť proti Žalovanému pri jej snahe o vydanie neodkladného opatrenia. Keď Žalovaný predložil fotografiu z dňa údajného incidentu, ktorá jednoznačne preukazovala, že Žalobkyňa neutrpela žiadne zranenie a údajne skoro zlomenú nohu bez problémov používa, Žalobkyňa namietala, že fotografia zachytáva druhú nohu. Po doplnení fotodokumentácie rovnakej situácie, kde bez problémov Žalobkyňa používa aj druhú nohu, Žalobkyňa odvádza pozornosť na to, že nie je spokojná, že na fotografii je zobrazená celá a nie len inkriminovaná noha. Tento štýl argumentácie zo strany Žalobkyne je príznačným pre celé toto konanie. Fotka sledovacieho vozidla - Žalobkyňa tvrdí, že ju dal Žalovaný sledovať, hoci do dnešného dňa nepredložila ani len dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že túto udalosť bola naozaj na polícii aj hlásiť, ako tvrdí. Už vôbec nepredložila žiadnu správu o výsledku vyšetrovania polície, ktorá by v prípade existencie jej verziu o sledovaní určite jednoznačne vyvrátila. Je až komické tvrdiť, že ju sledovalo vozidlo, ktoré podľa predloženej fotografie jazdilo pred Žalobkyňou a nie za ňou. Žiadosť o zmenu kontaktných údajov - Žalobkyňa tvrdí, že si bola nútená zmeniť svoje staré telefónne číslo XXXX XXX XXX (pôvodné telefónne číslo) na nové XXXX XXX XXX (nové telefónne číslo) a predložila o tom údajný dôkaz, v ktorom sa uvádza: „Na základe dnešného telefonátu Vás chcem požiadať o zmenu kontaktných údajov. Poprosím pridať telefónne číslo XXXX XXX XXX...“ Z uvedeného je zrejme, že nežiadala o zmenu telefónneho čísla, práve naopak, žiadala o prídanie svojho pôvodného telefónneho čísla, a teda jej tvrdenia o nutnosti zmien kontaktných údajov nijako nepreukázala a ide opäť len o jej účelové tvrdenia. Fotky zranení, ktoré Žalobkyňa údajne utrpela pri incidente z 25.1.2021 - dodatočne, tj. 22.2.2021, teda mesiac od udalosti, doplnila do spisu na polícii fotku zranenia nohy, identickú fotku údajného zranenia, o ktorom predtým tvrdila, že utrpela 15.9.2020 pri privretí nohy do dverí. Žalobkyňa je spoločníčkou Spoločnosti ABORA s.r.o. a aj jej konateľkou. Dňa 30.06.2021 Žalobkyňa ako konateľka Spoločnosti uzatvorila so svojím otcom p. D. , bez vedomia Žalovaného dohodu o urovaní a za týmto účelom svojmu otcovi p. D. poskytla sumu vo výške 15.085,80,-€. Dôvodom poskytnutia tohto plnenia malo byť zmeškané nájomné spolu so zmluvnou pokutou za obdobie od 20.12.2020 až do času podpisu zmluvy o urovaní. Touto dohodou Žalobkyňa uznala bez právneho dôvodu neexistujúci dlh, keďže Spoločnosť pravidelne hradila platby nájomného. Súčasťou zmluvy o urovaní bola aj dohoda, že Spoločnosť predmet nájmu vyprace do 31.10.2021, nakoľko pán D. ako prenajímateľ odstúpil od nájomnej zmluvy dňa 04.12.2020. Keďže obchodná spoločnosť sídlila v budove rodičov Žalobkyne, tí sa po dohode o urovaní snažili, aby bola Spoločnosť z priestorov vysťahovaná, a to i napriek tomu, že Žalobkyňa bola taktiež jej konateľkou a spoločníčkou. Konateľom Spoločnosti bol taktiež otec žalobkyne, p. D..

32. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá sa pridrižiava svojich tvrdení uvedených v odvolaní. V čase vyhlásenia napadnutého rozsudku žalobkyňa bola na Slovensku a bola priamo prítomná na pojednávaní, teda spolužitie existovalo. Dôvody svojho pobytu na A. žalobkyňa vyčerpávajúco vysvetlila priamo na pojednávaní dňa 20.12.2022 a tiež v podanom Odvolaní. Vysvetlila pod akým tlakom je ona aj deti aj to, že si potrebovali od celej situácie oddýchnuť. Pobyt na A. je dočasný (nie je trvalý ani nepretržitý) a bude trvať iba kým majú deti schválený individuálny študijný plán na škole. Okrem toho, žalobkyňa sa počas pobytu viackrát na dlhšiu dobu vracia na Slovensko, čo preukázala okrem iného aj samotnou svojou prítomnosťou na pojednávaní 20.12.2022 a rezerváciami leteniek, ktoré doložila do súdneho spisu. Z dôkazov v súdnom spise vyplýva, že deti majú schválený individuálny študijný plán do 30.6.2023. Pripájame tiež kópie leteniek a ďalších dokladov, potvrdzujúcich návraty žalobkyne a detí na Slovensko, ako i skutočnosť, že majú zabezpečené letenky pre návrat na Slovensko 3. júla 2023. Takéto dočasné a prerušované opustenie spoločnej nehnuteľnosti nie je možné v zmysle platnej judikatúry považovať za ukončenie spolužitia pre účely § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Opätovne poukazujeme na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 54/2006 a komentárovú literatúru, podľa ktorých: „Iba dočasné odsťahovanie sa jedného z manželov, hoci spojené s odsťahovaním osobných vecí, však nie je samo osebe dôkazom osvedčujúcim, že manžel byt opustil a nemá záujem pokračovať v jeho užívaní. Platí to vo zvýšenej miere v prípade, keď dôvodom na takéto dočasné odsťahovanie je predchádzajúce opakované násilnícke správanie druhého z manželov.“ Tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa by si mohla pobyt predĺžiť, je špekulatívne a nepodložené. Žalobkyňa aj deti majú trvalý pobyt na Slovensku, sú občanmi Slovenskej republiky, majú tu domov, deti školu, rodinné zázemie a priateľov. Nemajú dôvod odchádzať natrvalo na A.. Tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa na pojednávaní dňa 20.12.2022 „pozmenila dôvod vystahovania“ sa nezakladá na pravde. V prvom rade, k žiadnemu „vystahovaniu“ žalobkyne ani jej osobných vecí z domu nikdy nedošlo. Opakujeme, že žalobkyňa sa rozhodla iba dočasne odísť do zahraničia, pretože si ona aj deti potrebovali oddýchnuť od tlaku, ktorí oprávnené pociťovali. V druhom rade, žalobkyňa nikdy dôvody pobytu na A. nemenila. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní 15.11.2022 nikdy neuviedol, že vražda na Y. ulici bola „hlavným a jediným“ dôvodom jej odchodu, ako neskôr zavádzajúco tvrdil žalovaný. Žalobkyňa ani neskôr nikdy neklamala a nemenila svoje vyjadrenia. Žalovaný vzniesol námietku absencie spolužitia v písomnom podaní iba pol dňa pred týmto pojednávaním (14.11.2022). K nezmierneniu tlaku na žalovanú a časových súvislostí plánovania pobytu zo strany právneho zástupcu žalobkyne na pojednávaní 15.11.2022 nedošlo nie preto, že by žalobkyňa niečo tajila alebo klamala, resp. si dodatočne vymýšľala, ale jednoducho preto, že právny zástupca na tomto pojednávaní pre krátkosť času nemal dostatok informácií a nemohol a ani nechcel sa podrobne vyjadrovať ku všetkým okolnostiam a dôvodom pobytu žalobkyne v zahraničí. S ohľadom na krátkosť času a neprítomnosť žalobkyne právny zástupca žalobkyne navrhol žalobkyňu k dôvodom pobytu na A. dopočuť osobne na ďalšom pojednávaní 20.12.2022. Na tomto pojednávaní už žalobkyňa celú situáciu ozrejmla v celej šírke. Situácia na škole ohľadom vraždy na Y. Q. K. I. v čase odchodu detí na A.Í. skutočne vznikla a žalobkyňa vnímala odchod na A. pre deti pozitívne aj z toho pohľadu, že si budú môcť od zlej atmosféry na škole oddýchnuť. Právny zástupca teda na pojednávaní 15.11.2022 v tomto ohľade iba tlmočil jeden z aspektov celej situácie tak, ako ho žalobkyňa o ňom informovala. To si nijako neodporuje s tým, že pobyt bol plánovaný už dlhšie pred vraždou z dôvodu, že si žalobkyňa potrebovala oddýchnuť od tlaku, ktorý na ňu aj na deti žalovaný neustále vyvíja (ako vysvitlo neskôr na pojednávaní dňa 20.12.2022). Žalovaný na strane 3 Vyjadrenia uvádza, že žalobkyňa na pojednávaní 20.12.2022 „nijako nepreukázala akého konkrétneho tlaku sa má Žalovaný voči Žalobkyňi dopúšťať“. Žalobkyňa na tomto pojednávaní podrobne opísala akým spôsobom žalovaný na ňu vyvíja tlak a žalovaný žiadnu zo skutočností tvrdených žalobkyňou nikdy v konaní kvalifikovane nepoprel, naopak tieto skutočnosti vyplývajú zo súdneho spisu a z dôkazov, ktoré sa v ňom nachádzajú. Nad rámec toho čo už bolo povedané uvádzame, že žalovaný tiež spôsoboval stres žalobkyňi a deťom tým, že opakovane chodil na pozemok patriaci k rodinnému domu pod vplyvom alkoholu (keďže prístup naň nemal zakázaný) a vykrikoval po žalobkyňi a deťoch, keď si opekali na tomto pozemku tak, že títo museli ísť naspäť do domu. Bral si nábytok z terasy, bicykel. Žalobkyňa si nemohla na terase nechávať osobné veci, ona aj deti mali kľud len keď sa zavreli v dome. Žalovaný tvrdí, že žalobkyňa pobytom na A. nerešpektuje jeho rodičovské práva. Skutkové okolnosti a správanie sa žalovaného však svedčia o tom, že nemá úprimný záujem pravidelne sa s deťmi stretávať. Žalovaný od februára 2021 do dnešného dňa s deťmi osobne strávil dokopy len tri dni a to napriek tomu, že žalobkyňa ho viackrát vyzývala, aby si deti vzal k sebe na víkend, na prázdniny a pod. Pokus žalovaného vziať si deti na týždeň k sebe v lete 2022, ku ktorému došlo na naliehanie žalobkyne, ktorá si potrebovala ako slobodná matka dvoch detí oddýchnuť, skončil fiaskom, keď deti na druhý deň od otca odišli. Žalovaný deťom sľúbil, že pôjdu spolu do Poľska na výlet do Osvienčimu a do zábavného

parku, nakoniec však deťom oznámil, že nikam nejdú, že budú s ním doma, zobral ich iba na jednu prechádzku a išli naspäť domov. V tom čase sa žalovaný snažil obsadiť budovu na ulici E. X K. Z., kde prebiehala výmena zámkov, inštaloval tam neoprávnené kamery a pod. Žalovaný teda svoje rodičovské práva nevyužíva skutočne a v prospech maloletých detí, ale iba na vytváranie psychologického nátlaku na žalobkyňu a argumentovanie vo svoj prospech v prebiehajúcich súdnych konaniach. Je tiež pravdou, že ani samotné deti nejavia záujem sa so žalovaným stretávať. Za súčasný chladný vzťah otca s deťmi a nedostatok stretávania sa s nimi je však zodpovedný v prvom rade samotný žalovaný a je výsledkom jeho vlastného konania. V časti C. Odvolania žalobkyňa napadla skutočnosť, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nespomenul ani inak nezohľadnil štyri jej písomné podania a viac ako 50 dôkazov k nim pripojených. V časti F. bode 56., 57. a 62. Odvolania žalobkyňa zároveň namietla, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nespomenul ani inak nezohľadnil kópiu odstúpenia od nájomnej zmluvy zo dňa 4.12.2020 a písomnú odpoveď Z. X. na toto odstúpenie (obe doručené súdu aj žalovanému krátkou cestou na pojednávaní dňa 20.10.2022). Týmto postupom súd prvej inštancie porušil § 220 ods. 2 CSP ako aj právo žalobkyne na riadne odôvodnenie rozsudku, ktoré je súčasťou jej práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Z pohľadu zachovania práva žalobkyne na spravodlivý proces nie je akceptovateľné, ak súd v napadnutom rozsudku bez jedinej zmienky prehliadne štyri jej písomné podania a viac ako 50 predložených dôkazov. Súd taktiež vyššie uvedeným nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP). I keď súd nemusí vykonať všetky dôkazy navrhnuté stranami, je vždy povinný vykonať navrhnuté dôkazy, ktoré sú podstatné pre preukázanie rozhodujúcich skutočností. Ak sa súd rozhodne niektoré dôkazy nevykonať, musí tento krok stranám oznámiť (§ 181 ods. 2 CSP) a v odôvodnení rozsudku náležite vysvetliť (§ 220 ods. 2 CSP). V tomto prípade si súd prvej inštancie ani jednu z týchto základných procesných povinností nesplnil. Žalobkyňa teda nevie a nemá ani ako zistiť, či súd prvej inštancie tieto dôkazy nepovažoval za podstatné (a ak áno, z akého dôvodu), alebo či ich jednoducho úplne opomenul zohľadniť pri svojom myšlienkovom postupe a rozhodovaní. Máme za to, že rozsudok z vyššie uvedených dôvodov trpí takou vadou zmätočnosti, ktorú nie je možné dodatočne napraviť postupom pred odvolacím súdom a ktorá je bez ďalšieho dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP. Žalovaný na strane 4 Vyjadrenia uvádza, že „z napadnutého rozsudku je evidentné, že súd reflektoval všetky podania Žalobkyne o čom svedčí fakt, že ich v odôvodnení rozsudku výslovne všetky uvádza“. Žalovaný má zrejme k dispozícii iný rozsudok ako žalobkyňa, pretože v napadnutom rozsudku predmetné podania žalobkyne ani dôkazy k nim pripojené, tak ako sme ich uviedli v časti C. Odvolania, na žiadnom mieste spomenuté ani inak reflektované nie sú. Žalovaný sa v bode (i) až (viii) na strane 4 a 5 Vyjadrenia venuje niektorým zo súdom nevykonaných a nespomenutých dôkazov. Kým nedôjde k riadnemu zohľadneniu a vykonaniu týchto dôkazov, nie je podľa nášho názoru účelné podrobne sa zaoberať ich obsahom. Súd nijako nezohľadnil ani čestné vyhlásenie susedy, p. K., ani písomné potvrdenie A. J., známeho žalobkyne, ktorý potvrdil, že žalovaný ho fyzicky napadol keď sa so žalobkyňou stretol v rodinnom dome. Žalovaný v bode (iv) na strane 4 vyjadrenia uvádza, že násilný incident s p. J. sa neudial, čo má podľa neho vyplývať z toho, že žalobkyňa nezavolała políciu, pričom uvádza, že „je zrejme, že v prípade skutočnej existencie dôvodu na privolanie policajnej hliadky a v prípade, že by naozaj došlo k fyzickej inzultácii zo strany Žalovaného, by bola práve žalobkyňa tá, ktorá by iniciovala privolanie polície“. Pri násilnom incidente z 15.9.2020, kedy jej žalovaný privrel nohu do dverí, však žalobkyňa políciu zavolała a hliadka sa aj dostavila na miesto (táto skutočnosť je medzi stranami nesporná). Pýtame sa teda, či to podľa žalovaného znamená, že dňa 15.9.2020 k násilniu voči žalobkyňi z jeho strany došlo. Žalovaný uvádza, že súd reflektoval potvrdenie z pohotovosti z 15.9.2020 v rozsudku na strane 49. Nereflektovanie tohto potvrdenia však žalobkyňa v Odvolaní nikdy nenamietala, naopak v bode 11 Odvolania výslovne uviedla, že túto lekársku správu ako jednu z mála súd v napadnutom rozsudku zohľadnil (i keď z nej vyvodil nesprávne skutkové závery). Žalovaný selektívne cituje z potvrdenia z pohotovosti z 15.9.2020 iba určité časti, ktoré mu vyhovujú. Zámerne neuvádza, že v potvrdení lekár po vyšetrení žalobkyne určil diagnózu ako „Dg: Contusio pedis I. sin.“, čo znamená pomliaždenie nohy, ani že v potvrdení sa uvádza „incip. edém“, čo znamená začínajúci opuch a „palp. bolestivosť prednožia“. Žalovaný tiež opomenul uviesť, že lekár v potvrdení odporučil „lokálne antiflogistiká (Dolgit krém), chir. ko o týždeň, pri ťažkosiach skôr“. Potvrdenie z pohotovosti z 15.9.2020 teda jednoznačne preukazuje, že žalobkyňa mala v danom čase (čerstvo) pomliaždenú nohu. To, že potvrdenie lekára nepreukazuje pôvod zranenia nerozporujeme. Pôvod zranenia spočívajúci v tom, že žalovaný žalobkyňi privrel nohu do dverí, však vyplýva z iných dôkazov v súdnom spise. Pokiaľ ide o sledovacie vozidlo, toto žalobkyňu prenasledovalo všade kam autom išla asi pol hodinu .

Čakalo na žalobkyňu nižšie na ulici, kde sa nachádza rodinný dom, a keď žalobkyňa prišla na križovatku prenasledovalo ju odtiaľ všade kam išla asi počas pol hodiny jazdy, navzdory viacerým odbočeniam a aj keď sa ho žalovaná snažila striasť. Nakoniec po pokusoch o strasenie sa prenasledovateľa sa vozidlo odpojilo a žalovaná začala jazdiť za ním, keďže chcela zistiť, kto ju sleduje. Následne jej vozidlo ušlo a žalobkyňa išla sledovanie oznámiť na policajnú stanicu. Na polícii jej odmietli vydať o tom potvrdenie, preto ho nemohla ani predložiť súdu. V žalobe vo veci samej však navrhla, aby súd ako dôkaz vyžiadal záznam z polície k oznámeniu o sledovaní 28.12.2020 sivým vozidlom C. Z. XXXAZ. Súd však tento dôkaz nezabezpečil. Poukazujeme na skutočnosť, že žalovaný v konaní priznal sledovanie žalobkyne mobilným telefónom s GPS skrytím v aute, ktoré žalobkyňa používala. Žalovaný tiež priznal umiestnenie skrytej kamery v dome (táto skrytá kamera tam bola umiestnená bez vedomia žalobkyne). Brat žalovaného tiež pracoval v S. U. S. a žalobkyňa mala informáciu, že sa mal vyjadriť, že ju zničí. Sledovanie neznámym vozidlom v žalobkyňi prirodzene vzbudilo obavy a bola to oznámiť na polícii. Súd sa preto mal jej žiadosťou o zabezpečenie dôkazu zaoberať. Žalovaný opakovane odôvodňuje umiestnenie skrytej kamery v dome údajným „miznutím osobných vecí“. Jedná sa o fabuláciu. Žalovaný neozrejmil o aké súkromné veci sa malo jednať. Ak má žalovaný na mysli zmluvy, ktoré žalobkyňa našla v dome, a ktorými za pochybných okolností poza jej chrbát vyviedol z ich spoločnej firmy ABORA majetok, tak tieto nie je možné považovať za „súkromné veci“. K napadnutiu žalobkyne 25.1.2021 došlo po tom, čo žalovaný zistil, že žalobkyňa tieto zmluvy našla práve v miestnosti, kde žalovaný umiestnil skrytú kameru. Samotný žalovaný vo svojich podaniach. Na strane 6 Vyjadrenia žalovaný naznačuje, že žalobkyňa tvrdila, že deti videli, ako ju dňa 25.1.2021 fyzicky napadol, čo však nie je pravda. K napadnutiu žalobkyne, kedy ju žalovaný sotil o záručiu a vytrhol jej násilím mobil, došlo bez prítomnosti detí. Deti však boli v čase hádky, kriku a násilia prítomné v dome a počuli čo sa deje. O. bol tiež očitým svedkom toho, ako žalovaný sotil do otca žalobkyne, ktorý si pri tom poranil chrbát. Deti boli tiež svedkami toho, že musela byť privolaná policajná hliadka a záchranná služba. Teda tvrdenie žalobkyne v jej Žiadosti o preskúmanie postupu policajta zo dňa 12.3.2021, na ktoré žalovaný odkazuje, kde táto uviedla, cit.: „a napokon spomínaného 25.1.2021 došlo k fyzickému útoku na mňa a následne môjho otca, čoho svedkom boli deti, ktoré majú z toho dodnes otrasný zážitok a nevedia to spracovať“, je v súlade so skutočnosťou. Žalovaný sa snaží chytať žalovanú za slovíčka v situácii, kedy táto len všeobecne opisovala situáciu v dome. Takéto „slovíčkarenie“ nepovažujeme za náležité a už vôbec nepreukazuje akýkoľvek zámer žalobkyne klamlivo opisovať skutočnosti, ktoré sa v dome udiali. Dôrazne sa ohradzujeme voči tvrdeniu žalovaného, že „žalobkyňa len zneužila zdravotný stav svojho otca spôsobený chronickými chorobami a tvrdí, že za tieto nesie zodpovednosť žalovaný.“ Tento letel niekoľko metrov a spadol na podlahu a poranil si chrbticu. Otec žalobkyne mal následne po celé týždne také bolesti chrbtice, že nemohol poriadne ani chodiť, čo potvrdil aj lekárom pri vyšetreniach. Žalobkyňa, rovnako ako jej otec aj maloletý O. (ktorý celý incident videl), veľmi citlivo vnímali celú situáciu. Násilné správanie žalovaného voči nej a jej otcovi považuje žalobkyňa za neprijateľné a neospravedliteľné. Za neprijateľný a neospravedliteľný žalobkyňa považuje tiež spôsob obrany žalovaného v tomto konaní, ktorý namiesto toho, aby si priznal svoje zlyhania, si vymýšľa a obviňuje ju a jej nebohého otca a fakticky aj syna O. z klamstiev. Bezohľadný spôsob obrany žalovaného dosiahol svoj nový „vrchol“ v jeho ostatnom vyjadrení, keď žalobkyňu obviňuje z toho, že zneužila terminálne ochorenie svojho otca proti nemu. To, že otec žalobkyne má rozsiahly karcinóm prostaty metastázujúci do skeletu sa ukázalo až neskôr po incidente z 25.1.2021. Tento karcinóm nesúvisel so zranením, spôsobeným žalovaným, čo žalobkyňa nikdy nepopierala. S ohľadom na to, že zranenie spôsobené žalovaným a následky karcinómu prostaty sa do istej miery časovo prekrývali, nikdy sa nedozvieme presne, akú mieru utrpenia žalovaný jej otcovi svojim násilným správaním spôsobil. Je však nepochybné, že utrpenie mu spôsobil. Žalobkyňi nikdy nešlo o to, celé otcovo utrpenie (vrátane toho, spôsobeného rakovinou) pripisovať na vrub žalovanému, ani ho z neho v celosti obviňovať. Považuje však za slušné a chlapské, aby si žalovaný priznal vinu aspoň v tej časti, za ktorú nesie osobnú zodpovednosť. Žalovaný doteraz nielenže nebol schopný to urobiť (nebol schopný priznať si ani minimum zodpovednosti), ale naopak sám stupňuje svoje útoky a svoju agresivitu voči nej tak v rovine verbálnej ako aj v rovine konkrétnych krokov a skutkov. Žalovaný tvrdí, že žalobkyňa údajne „mení rétoriku podľa potreby“ čo má vyplývať z toho, že v žalobe zo dňa 29.3.2021 uviedla, že „nikdy netvrdila, že otec mal zlomeninu chrbta“ a následne vo vyjadrení 26.6.2021 sa zmienila, že „neskôr sa ukázalo, že mal zlomený stavec, preto bol v trestnom konaní prizvaný znalec. Žalobkyňa dokladá lekársku správu, kde nové CT potvrdilo zlomeninu stavca jej otca, p. D.“ Oba citáty z písomných podaní žalobkyne sú v súlade so skutočnosťou a jedná sa iba o konštatovanie faktov bez akejkoľvek rétoriky alebo jej zmeny. Žaloba vo veci bola datovaná 29.3.2021 a zlomenina stavca sa u otca žalobkyne ukázala až 5.5.2021, preto o nej žalobkyňa v žalobe ani pred ňou nemala ako informovať a informovala o nej až vo vyjadrení z 26.6.2021. V tomto vyjadrení

prítom len uviedla fakty, t. j. že u otca bola zistená zlomenina stavca a orgány činné v trestnom konaní prizvali znalca. Znalec, MUDr. Ján Mihálik, bol OČTK prizvaný okrem iného za účelom objasnenia miery zodpovednosti žalovaného za zdravotný stav otca žalobkyne a jeho znalecký posudok (ďalej len „Znalecký posudok“) bol vyhotovený až 2.7.2021.

33. K replike žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý uvádza, že žalobkyňa uvádza, že v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku sa nachádzala na území Slovenskej republiky, bola prítomná pri vyhlásení rozsudku, z čoho možno vyvodíť, že spolužitie existovalo. Máme za to, že spolužitie nemožno skúmať len na základe faktu, či Žalobkyňa bola/ nebola v čase vyhlásenia rozsudku prítomná, resp. nachádzala sa na území Slovenskej republiky. Spolužitie nemožno posudzovať len na základe skutočností, či sa strana sporu nachádza/nenachádza v čase vyhlásenia rozsudku na určenom mieste. Je tiež potrebné poznamenať, že súd žalobkyňu na pojednávanie predvolal, po tom čo sa dozvedel, že žalobkyňa sa odsťahovala na A. a považoval ju za potrebné v konaní vypočuť. To, že žalobkyňa bola prítomná pri vyhlásení rozsudku bolo najmä vďaka tomu, že bola na toto pojednávanie predvolaná súdom a teda mala povinnosť sa dostaviť. Je zrejmé, s ohľadom na predchádzajúcu účasť žalobkyne na pojednávaniach, že ak by jej prítomnosť nebola nevyhnutná, na pojednávanie by sa nedostavila. Žalovanému do dnešného dňa nie je zrejmé pod akým tlakom sa žalobkyňa nachádza. Odsťahovala sa s mal. deťmi, pri odsťahovaní absolútne nerešpektovala žalovaného rodičovské práva a ani ho len neinformovala, že jeho mal. deti sa odsťahovali na A.. Zrejme sa žalobkyňa na A. aj vydala za svojho nového priateľa. Z konania žalobkyne teda absolútne nevyplýva, že by bola pod tlakom, dokonca, že by sa žalovaného bála. To, že Žalobkyňa sa z času na čas vráti na Slovensko, kde obýva spoločný rodinný dom nemožno považovať za spolužitie. Takýto zásah do žalovaného vlastníckeho práva nie je opodstatnený. Žalobkyňa má k dispozícii množstvo svojich nehnuteľností, v ktorých môže tráviť svoje krátkodobé pobyty na Slovensku a nie je odkázaná na obývanie spoločného rodinného domu. S tvrdením žalobkyne, že dôvodom odsťahovania sa bolo oddychnutie si od celej situácie neobstojí z dôvodu, že žalovaný nevyvíjal na žalobkyňu žiaden tlak, kontaktoval ju vždy len v nevyhnutných prípadoch, a to prostredníctvom emailovej správy. Navyše žalobkyňa a žalobca sú rodičia 2 maloletých detí, sú spolovníkmi jednej obchodnej spoločnosti a preto žalobkyňa nemôže očakávať, že nebude dochádzať k žiadnemu kontaktu medzi ňou a žalovaným. Avšak kontaktovanie prost. emailovej správy ohľadom stretnutia mal. detí alebo ohľadom fungovania obchodnej spoločnosti ABORA, s.r.o. nemožno považovať za obťažovanie a tlak. Žalobca má za to, že dôvodom odsťahovania bola len túžba žalobkyne na dlhšiu dobu žiť v tropickom raji a vychutnávať si „zaslúžený“ oddych. Žalobkyňa uvádza, že právny zástupca na pojednávaní 15.11.2022 „iba tlmočil jeden z aspektov celej situácie tak, ako ho žalobkyňa o ňom informovala.“ Je zarážajúce, a myslíme, že za všetko hovoriace, že v konaní o zákaz vstupu do rodinného domu z dôvodu existencie údajného násillia by žalobkyňa svojho právneho zástupcu informovala a tento by na pojednávaní spomenul „len“ dôvod vraždy na Y. ulici a opomenula by tak dôležitý dôvod, a síce údajný psychický nátlak zo strany žalovaného, čo by s týmto konaním priamo súviselo, na rozdiel od vraždy na Y. ulici. Jej pozmenenie dôvodu vystťahovania neskôr na pojednávaní 20.12.2023 bolo zrejme po tom, čo si uvedomila, že vražda na Y. ulici sa udiala až potom, ako ona preukázateľne požiadala o štúdium na škole na A. W. individuálny študijný plán. Pozmenenie dôvodu považujeme ako jednoznačne účelové. Žalobkyňa tvrdí, že Žalovaný nemá úprimný záujem o pravidelné stretávania sa s deťmi. Ak by sme aj pripustili túto skutočnosť (čo Žalobca popiera), uvedené nijako neospravedlňuje žalobkyňu v tom, že porušila rodičovské práva žalovaného, z čoho je zrejmé, že žalovaného nerešpektuje ani len ako rovnoprávneho rodiča. Žalobkyňa mala zákonnú povinnosť v zmysle § 35 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov vyžiadať si súhlas žalovaného s odsťahovaním mal. detí na A., nakoľko ide o podstatnú záležitosť týkajúcu sa mal. detí. Žalovaný má jednoznačný a eminentný záujem o stretávanie sa s deťmi. Vždy to bol žalovaný, ktorý sa musel u žalobkyne doprosovať o styk s deťmi a tá ho neváhala dlhodobo ignorovať alebo svojimi odpoveďami sa mu priam až vysmievala. Počas celej doby od odsťahovania sa žalovaného z domu až doteraz žalobkyňa nikdy proaktívne neponúkla žalovanému možnosť byť s deťmi. Je teda až zázrak, že sa žalovanému napriek všetkému podarilo s deťmi za toto dlhé obdobie vôbec stretnúť. Žalovaná priebeh návštevy detí u žalovaného v lete 2022 žalovaný vnímal úplne odlišne a má za to, že tvrdenia žalobkyne nie sú pravdivé. Incident z 25.1.2023 podľa žalovaného zneužila proti žalovanému aj vo vzťahu k deťom a manipuláciou a vsugerovaním nepravdivých informácií poštvala deti voči otcovi. Dovoľujeme si súdu predložiť a citovať z vyjadrenia žalovaného k návrhu na rozvod manželstva zo dňa 1.2.2021, kde žiadal aspoň o úpravu styku s deťmi. Máme za to, že to najlepšie odzrkadľuje reálny stav. Žalovaný už v čase ešte pred samotným rozvodom, nevediac, čo všetko najbližšie mesiace prinesú, vidiac správanie a manipuláciu zo strany žalobkyne voči deťom, absolútne presne popísal stav, ktorý nastal v súčasnosti: „V mojej reakcii na návrh manželky

na rozvod manželstva som preto navrhol, dovoľím si tvrdiť, len limitovanú úpravu môjho stretávania sa s deťmi, tak, aby som mal garantovanú aspoň minimálnu možnosť udržať a rozvíjať si môj vzťah s našimi synmi (pozn. - každý druhý týždeň od štvrtka do pondelka, jeden mesiac počas letných prázdnin, každý druhý rok počas jednotlivých sviatkov). Samozrejme, pokiaľ by Jakubko a Adamko chceli tráviť čas so mnou aj mimo navrhovaných časov, bol by som len rád a uvítal by som to. Obávam sa však, že pokiaľ by som akceptoval návrh manželky, že môj kontakt s deťmi by bol neupravený, t. j. styk by bol ponechaný na našu vzájomnú dohodu, v realite to bude znamenať, že navrhovateľka, ak bude ku mne zachovávať taký postoj, ako prezentuje vo svojich podaniach, a rovnako sa tak bude na moju adresu vyjadrovať aj pred synmi, by stretávanie sa synov so mnou zminimalizovala až zrušila úplne, tvrdiac, že ona by synov aj pustila ku mne, ale synovia v podstate nechcú. Sústavnou manipuláciou a očierňovaním totiž navrhovateľka už zničila vzťah našich detí k mojim rodičom, ktorých, napriek tomu, že bývajú v I., po mojom dlhom prehovaraní synovia boli navštíviť v minulom roku, myslím, iba dvakrát. Odmietli ich ísť navštíviť napríklad na Mikuláša alebo cez Vianoce. Obávam sa, že ak teraz budem akceptovať návrh manželky neupravovať môj styk so synmi, po čase môže byť už neskoro a náš vzájomný vzťah by už bol nenapraviteľne narušený. Preto budem veľmi rád, ak sa súd stotožní s mnou navrhnutou úrovňou úpravy styku s našimi deťmi. Opätovne poukazujeme na fakt, že žalobkyňa opomenula vo svojej replike uviesť, že matka žalobkyne na pojednávaní 20.10.2022 tiež uviedla, že nikdy nebola priamo svedkom akéhokoľvek násillia žalovaného voči žalobkyňi, deťom, alebo voči nej samotnej. Pritom spolu so žalovaným bývali približne 10 rokov pod jednou strechou v dome matky žalobkyne, resp. po odsťahovaní sa rodiny do vlastného domu sa v tomto dome veľmi často nachádzala. Je teda zrejme, že tvrdenia počas pojednávania o pocitoch matky žalobkyne sú len subjektívnym tvrdením svedka, ktorý bol na výpoveď pred súdom cielene pripravovaný zo strany žalobkyne, avšak napriek tomu matka žalobkyne nepotvrdila žiadne násillie zo strany žalovaného. Privolanie policajnej hliadky nemožno považovať za dôkaz, preukazujúci násillie, prípadne fyzický útok. Je to práve žalobkyňa, ktorá sa snaží dokazovať svoje tvrdenia tým, že privoláva políciu, teda že je v práve a deje sa niečo na jej úkor, čo nie je pravda. V našom vyjadrení sme poukazovali na úplne iný fakt, a síce, že žalobkyňa privolávala účelovo políciu pri každej novej aj nemožnej príležitosti, len aby v neskorších konaniach tento fakt použila proti žalovanému s domnením, že to je jednoznačný dôkaz proti žalovanému. Je teda zrejme, že udalosť s pánom J. nedosahovala ani taký minimálny moment, ktorý by aspoň naoko vytváral dojem, že k niečomu nekalému mohlo prísť. V tejto situácii vyhodnotila žalobkyňa, že privolanie polície by jej skôr znemožnilo použiť túto udalosť proti žalovanému, naopak, pokiaľ políciu nevolala, bez váhania túto udalosť proti žalovanému použila. Ako už spomíname vyššie, nemožno od žalovaného spravodlivo požadovať, aby preukázal niečo čo sa nestalo, dôkazné bremeno v tomto prípade na žalobkyňi. Uvedené obvinenie je opätovne len v rovine ničím nepodložených tvrdení. Žalovaný v priebehu konania predložil fotografický dôkaz o svojom zranení pravej nohy, ktoré jednoznačne potvrdzuje jeho verziu udalosti z 15.9.2020. Vzhľadom na rozsah „zranenia“ nohy žalobkyne je evidentné, že v prípade, že by žalovaný naozaj privrel nohu žalobkyňi do dverí takým spôsobom, ako to popisuje žalobkyňa, tá by určite utrpela výrazne vážnejšie zranenie, ako to, ktoré subjektívne uvádza na pohotovosti. Pre upresnenie treba uviesť, že v daný deň dosahovali teploty okolo 30 stupňov a tak žalobkyňa ako aj žalovaný sa pohybovali po dome bosí, teda žalobkyňa mala pri privretí nohy do dverí svoje nohy bosé. Ak by k privretiu došlo takou intenzitou, akú popisuje žalobkyňa, bezpochyby by bola zlomená. Je teda zrejme, že žalobkyňa vo svojich tvrdeniach len opakovane zavádza. Vyjadrenia žalobkyne sú úplne jasné, informáciu o zlomenom stavci jej otca jednoznačne podáva ako následok incidentu z 25.1.2021 a z tohto zranenia viní žalovaného, rovnako ako aj z iných v tom čase subjektívne pociťovaných ťažkostí jej otca, či z hospitalizácie jej otca v nemocnici. Pritom je zo všetkých lekárskejších správ zrejme, že nebyť diagnóz, ktoré súviseli s karcinómom prostaty otca žalobkyne, otec žalobkyne by bol obratom z nemocnice prepustený, nakoľko neboli zistené žiadne objektívne zranenia, okrem otcom žalobkyne subjektívne tvrdenej bolesti chrbta. Keďže mal otec žalobkyne tieto bolesti už dlhé obdobie (cca. 10-15 rokov predtým) a v súvislosti s karcinómom prostaty sa potiaže s chrbtom len zhoršovali (vrátane zlomeniny stavca), je evidentné, že ani subjektívne tvrdená bolesť chrbta nesúvisela s pádom na zem a presne ako žalovaný stále tvrdí, žalobkyňa spolu so svojim otcom tieto jeho chronické diagnózy účelovo zneužili proti žalovanému. Žalovaný vôbec nechytá žalobkyňu za slovíčka, poukazuje len na nesúlad jednotlivých tvrdení žalobkyne v priebehu času, čo je jednoznačným dôkazom toho, že žalobkyňa podáva jednotlivé skutočnosti len podľa toho, ako jej to vyhovuje a vôbec nie pravdivo. Navyše treba uviesť, že žalobkyňa neustále zdôrazňuje to, že v rámci emočne vypätej situácie 25.1.2021 došlo k pádu otca žalobkyne na zem údajne kvôli soteniu zo strany žalovaného a toto neustále opakuje a podsúva do popredia. Neuvádza však už omnoho podstatnejšie fakty, a síce, že žalobkyňa bola prvá, ktorá zozadu zaútočila na žalovaného, udierala ho päťami do hlavy a chrbta, vykrútila mu malíček a snažila sa ho trafiť veľkým dreveným predmetom pri tom, ako žalovaný

chcel z domu odísť. Prítomný otec žalobkyne žalovanému nadával a pred mal. deťmi ho ponižoval a úmyselne znemožnil žalovanému z domu odísť tým, že mu opakovane zatvoril garážovú bránu a tým mu znemožnil vyjsť z domu cez garáž. Keď sa žalovaný snažil opustiť dom cez domové dvere, v predsieni ho žalobkyňa spolu s otcom žalobkyne opäť fyzicky napadli. Bola to teda žalobkyňa so svojim otcom, ktorí zaútočili ako prví a žalovaný sa len snažil z konfliktnéj situácie uniknúť a ísť z domu preč. Žalobkyňa sa snaží v priebehu konania spochybňovať políciu, ktorá na jej naliehanie a naliehanie jej právneho zástupcu celkom nepochopiteľne zmenila pôvodný záznam o incidente z 25.1.2021, spochybňuje aj rozhodnutie prokuratúry, ktorá zamietla jej sťažnosť voči rozhodnutiu polície a teraz spochybňuje aj závery šetrenia okresného úradu. Je zrejmé, že pokiaľ jednotlivé inštitúcie nerozhodnú v súlade so želaním a predstavami žalobkyne, obviňuje ich z neodbornosti, nekompetentnosti a nesprávneho rozhodovania. Účelom tohto konania nie je preskúmanie rozhodnutí, resp. záverov z trestného konania či priestupkového a súdu ani neprináleží ich v tejto právnej veci skúmať a hodnotiť. Spomínaná situácia nemá žiaden súvis s týmto konaním a zo strany žalobkyne je podávaná v značne skreslenej podobe. Je zrejmé, že konatelia spoločnosti ABORA, s.r.o., majú svoju základnú povinnosť konať tak, aby najlepšie hájili záujmy tejto spoločnosti. Pokiaľ žalobkyňa ako jedna z konateľiek spoločnosti vyťahovala nemalé finančné prostriedky z firemného účtu a tieto nepoužila pre potreby spoločnosti, ale na svoju súkromnú spotrebu a pokiaľ opakovane konala tak, aby bola spoločnosť odpojená od elektrickej energie a tým de facto znefunkčnená, je pochopiteľné, že druhý konateľ spoločnosti sa snažil takémuto nezákonnému správaniu žalobkyne zákonnou cestou zabrániť a ochrániť záujmy spoločnosti, ktorej je žalobkyňa polovičnou vlastníčkou. Treba tiež uviesť, že žalobkyňa si v roku 2020 (teda v roku, kedy požiadala o rozvod) založila spoločnosť Goldfish Interiors s.r.o., ktorá má identické predmety činnosti ako spoločnosť ABORA, s.r.o. Zo spoločnosti ABORA, s.r.o. prebrala zákazníkov a obchodné prípady už ďalej riešila pod hlavičkou svojej firmy a je preto pochopiteľné, že na osude spoločnosti ABORA, s.r.o., jej nezáleží a snaží sa o jej krach.

34. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je opodstatnené.

35. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP).

36. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP

37. Podľa § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak sa z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takého násillia vo vzťahu k manželovi alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo byte, stalo ďalšie spolužitie nezniesiteľným, môže súd na návrh jedného z manželov obmedziť užívacie právo druhého manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, prípadne ho z jeho užívania úplne vylúčiť.

38. Podmienkou aplikácie tohto ustanovenia na vylúčenie žalovaného z užívania rodinného domu je preukázanie nasledujúcich skutočností: 1. Bezpodielový spoluvlastnícky vzťah manželov k domu, resp. bytu Spolužitie osôb, medzi ktorými dochádza k hrozbe domáceho násillia v dome alebo v byte. 3. Fyzické alebo psychické násillie voči druhému manželovi alebo blízkej osobe (§ 116 OZ), prípadne existencia hrozby takéhoto násillia. 4. Realizácia násillia, resp. jej hrozby vo vzťahu k manželovi alebo blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom byte, nachádzajúcom sa v bezpodielovom spoluvlastníctve. 5. Nezniesiteľnosť ďalšieho spolužitia.

39. Pokiaľ ktorákoľvek z uvedených podmienok nebude splnená, obmedzenie užívateľského práva manžela k spoločnému domu alebo bytu nebude opodstatnené. Nezniesiteľnosť ďalšieho spolužitia musí mať značnú intenzitu a musí byť spôsobilé natoľko znížiť kvalitu spolužitia v spoločnej domácnosti, že toto spolužitie bude možné objektívne považovať za nezniesiteľné; uvedenú podmienku treba chápať tak,

že pomery v dome alebo v byte druhému manželovi a jeho deťom, či iným blízkym osobám bývajúcim v byte, nedovoľujú byť pokojne užívať bez strachu o svoju osobu alebo o život a zdravie ostatných členov domácnosti. Ak napríklad v čase rozhodnutia súdu nebude medzi účastníkmi konania existovať spolužitie v spoločnom byte, pretože jeden z manželov sa z takéhoto bytu odsťahoval, návrhu na obmedzenie užívacieho práva tohto manžela, resp. jeho úplné vylúčenie z užívania bytu, nebude možné vyhovieť. Iba dočasné odsťahovanie sa jedného z manželov, hoci spojené s odsťahovaním osobných vecí, však nie je samo osebe dôkazom osvedčujúcim, že manžel byt opustil a nemá záujem pokračovať v jeho užívaní. Platí to vo zvýšenej miere v prípade, keď dôvodom na takéto dočasné odsťahovanie je predchádzajúce opakované násilnícke správanie druhého z manželov. Násilné správanie manžela nemusí vykazovať znaky trestného činu, spravidla však musí ísť o konanie sústavné, dlhodobé alebo závažnej intenzity odôvodňujúcej zásah do vlastníckeho práva druhého manžela. Splnenie týchto zákonných podmienok musí byť v konaní preukázané manželom, ktorý sa domáha súdnej ochrany.

40. V konaní prvoinštančný súd správne postupoval, keď ako na prvú z podmienok pri rozhodovaní o vylúčení žalovaného z domu prihladol na dočasné odsťahovanie sa žalobkyne spolu s deťmi z rodinného domu. Napriek tomu, že sa nejedná o odsťahovanie sa trvalé a deje sa tak formou dlhodobejšej dovolenky, predsa len žalobkyňa odchádza, ako sa sama v konaní vyjadrila, na skoro jeden rok na A., teda dlhobojšie sa nebude fyzicky nachádzať dome, z ktorého žalobou žiada vylúčiť žalovaného. Deti žalobkyne majú schválený individuálny študijný plán v škole na Slovensku a navštevujú školu v zahraničí. Nakoľko teda žalobkyňa nebude dočasne avšak po dlhšiu dobu obývať rodinný dom, nie je splnená jedna z podmienok vykázaní žalovaného.

41. Z vykonaného dokazovania na súde prvej inštancie taktiež nebola preukázaná intenzita psychického násillia. Je zrejmé, že vzťahy medzi žalobkyňou a žalovaným nie sú dobré, niekedy až vyhrotené, avšak pre potreby súdneho konania o vykázaní žalovaného z nehnuteľnosti nebolo preukázané fyzické alebo psychické násillie žalovaného voči žalobkyňi. A to ani v jednom z prípadov tvrdených žalobkyňou. Ak žalobkyňa obzvlášť poukazuje na incident zo dňa 15.09.2020 nebolo preukázané, koho zavinením prišla žalobkyňa k poraneniu, pričom pokiaľ súdu žalobkyňa predložila fotografiu na ktorej je vidno jej poranenú nohu, nie je možné na základe tejto fotografie stotožniť žalovaného s príčinou tohto poranenia. Zároveň je v tomto prípade potrebné poukázať aj na dotazník z polície, kde žalobkyňa na odhad rizika ohrozenia zo dňa 25.01.2021 na otázku, či viedol súčasný násillný čin k jej ublíženiu na zdraví resp. zraneniu, úrazu, ujme alebo došlo k ublíženiu na zdraví v minulosti uviedla, že nie.

42. Čo sa týka dôkazov založených v súdnom spise od žalobkyne, súd prvej inštancie sa s nimi oboznámil, dôkazy ktoré súd vykonal zároveň aj presvedčivo zakomponoval v rámci svojho odôvodnenia rozhodnutia a spoločne tvoria jadro rozhodnutia na základe ktorého je zrejmé, že rozhodnutie je vecne správne. Zároveň zo zápisnice z pojednávania súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd dal stranám sporu možnosť sa k ním vyjadriť a poprípade aj navrhnuť vykonanie nových dôkazov.

43. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

44. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi priznáva v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

45. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP, § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).
Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).